

Cronica Timpului

Motto:

„Societatea e mișcare,
statul e stabilitate!”

Mihai Eminescu
1850-1889

Publicație de cultură, atitudine
și performanță

Președinte onorific DORU DINU GLĂVAN

UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA

Director general NICOLAE VASILE

Redactor-șef RODICA SUBȚIRELU

„Minunată-i PRIETENIA
Cel mai scump și drag cuvânt
O-nțeleg numai aceia
Care în viață știu a fi
Omenoși cu oamenii”

Drum luminat, prietene!
Doru,
continuăm istoria clipei!

» pag.2-5

Un neînfricat istoric al clipei a căzut la datorie:
DORU DINU GLĂVAN

Un neînfricat istoric al clipei a căzut la datorie: DORU DINU GLĂVAN

Poiana Ruscă, Teregova, 2015

Cu Rodica Subțirelu, 11 ianuarie 2016

Premiile UZPR, 16 martie 2016

Serata „Eminescu, jurnalistul”,
11 noiembrie 2015

Alături de Acad. Nicolae Dabija

Cu Maria Țoșină și Miron Manega

Premiile UZPR 2017

UZP - 100 de ani, 11 ianuarie 2019

Consiliul Național Consultativ, Sinaia, 2018

Cu jurnaliștii Radio România

Alături de Grupul Tronos,
14 ianuarie 2020

Cu actorul Dorel Vișan

Ziua Ziaristului Român,
28 iunie 2017

Bucuria finalizării proiectului editorial și jurnalistice „Enciclopedia *SCRIITORI din GENERAȚIA 2000*” nu mai poate fi deplină din moment ce are loc la scurt timp după dispariția dintre noi a inițiatorului acestuia, Doru Dinu GLĂVAN, coordonatorul Editurii UZP și președintele Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR), sub auspiciile căreia s-a derulat. Gândirea marelui nostru coleg dispărut, discutată îndelung, era și mai amplă, acest proiect pe care l-am coordonat și cel privind promovarea pictorilor români susținut de Vergil COJOCARU-COVER, de la Uniunea Artiștilor Plastici, prin revista „Cronica Timpului”, reprezentând doar începutul.

Este vorba de rolul UZPR, nou venită printre celelalte uniuni de creație de utilitate publică, de a veni în sprijinul acestora prin activitățile sale statutare, reunite sub noțiunea de *creație jurnalistică*. Aceasta ar însemna promovarea creatorilor din alte domenii prin publicațiile afiliate și zecile de filiale active în țară și străinătate.

În universul presei române, unde cea de actualități, mai ales partea ei de scandal, ocupă de regulă prim planul interesului, Doru Dinu GLĂVAN a reușit să scoată în față, atunci când colaboratori de excepție i-au oferit sprijinul, realizări remarcabile ale presei de creație, de promovare a performanței din orice domeniu. Pentru atingerea acestei ținte, a inițiat noi structuri precum Serata „Eminescu, Jurnalistul”, revista „Cronica Timpului”, Teatrul „NostruM” etc. menite să implementeze această idee de coagulare a diverselor forme de creație. Sperăm ca cei care au crezut în ideile lui Doru Dinu GLĂVAN să continue aplicarea acestora spre binele celor pentru care creația reprezintă singura rațiune de a fi. A fost omul potrivit pentru aniversarea primei sute de ani din istoria UZPR! Dumnezeu să-l odihnească!

✎ **NICOLAE VASILE**

A trecut ceva vreme de când am aflat cumplita veste și, totuși, am așteptat să aflu că nu a fost decât un zvon. Din păcate, acesta este crudul adevăr: prietenul și confratele nostru, Doru Dinu Glăvan, președintele Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România s-a stins din viață! Doamna cu

coasa, care lovește fără să aleagă și nenorocita pandemiei, și-au luat, încă o dată, tributul, mutându-l la cele veșnice pe acest neînfricat istoric al clipei și, deopotrivă, admirabil exemplu de curaj civic și de devotament pentru demnitatea profesiei de jurnalist și a breslei noastre.

✎ **ȘERBAN CIONOFF**

Dragă Doru Dinu Glăvan, părintele meu spiritual, nu pot să vorbesc la trecut despre persoana ta. Plecarea din lumea materială ne-a lăsat inimile sfâșiate de durere, nouă celor care te-am cunoscut îndeaproape și ți-am fost alături. Vei rămâne veșnic în inimile noastre pentru ceea ce ai reprezentat, un model de dăruire, un simbol al profesionalismului, motiv de inspirație pentru generațiile viitoare. Noi, cei rămași, vom duce mai departe, aici pe pământ, misiunea pe care ne-ai încredințat-o: să punem la loc de cinstă cuvântul rostit, să ducem mai departe valorile în care ai crezut, păstrând la loc de cinstăsi mândrie numele tău! Drum lin spre cer!

✎ **Psiholog Dr. NISTOR BECIA**
Președintele Filialei UZPR Marea Britanie

Ne-am întâlnit în 2013, în calitate de inițiatori și suporteri ai Reuniunii Ziaristilor de Pretutindeni, de la Mangalia, desfășurată sub genericul „Limba română e patria mea”. Am colaborat și mai apoi din cadrul Înaltului Reprezentant al Guvernului României pentru Republica Moldova cu Uniunea Ziaristilor Profesioniști, sub conducerea Domniei Sale, la concursul literar sub același generic, la care au participat mulți din cei conștienți de dimensiunea Patriei Limbii Române....

Am organizat multe alte acțiuni de promovare a valorilor românești, între care și cele ce țin de integrarea românilor din Moldova de răsărit și Bucovina istorică în tezaurul cultural românesc. L-am surprins în diverse împrejurări, i-am admirat răbdarea dar și fermitatea cu care intervine atunci când sunt de îndreptat lucrurile în bine, am atestat responsabilitatea și tenacitatea cu care acționează în sprijinul prestigiului Uniunii Ziaristilor și numele de ziarist,

ce solicită pe lângă talent un simț al dreptății pronunțat, cinstă, onestitate și dăruire. Dumnezeu să vă ierte și să vă înalțe sufletul în Pace și Lumină.

✎ **Amb. IULIANA GOREA COSTIN**

Anul 2021 mi-a mai luat un prieten. Și tot de COVID. Doru Dinu Glăvan era Președintele Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România la al treilea mandat. Când a acceptat să facem lansarea Istoriei Românilor de la Est de Prut la UZPR, m-a întâmpinat cu un zâmbet misterios, care intuia că ascunde ceva. Mi-a spus că îmi cunoaște toată cariera de boxer profesionist, pentru că mi-a urmărit activitatea sportivă de la JO Atlanta (1996). Un cronicar sportiv de excepție, un aristocrat al jurnalismului și un om de o bunătate excepțională. Dezbateră publică „23 august 1939 - între trecut și actualitate”, organizată de UZPR la Hanul lui Manuc pe 16 septembrie 2021, a fost ultimul eveniment pe care l-am făcut împreună pe lumea asta. Mulțumim prietene pentru tot ce ai dat sportului românesc, jurnalismului și basarabenilor, față de care ai avut o afecțiune aparte. Adio

✎ **OCTAVIAN ȚICU**
președintele PUN

Cu profundă durere în suflet am primit această tristă veste despre sfârșitul frumoasei și bogate vieți al Omului, Prietenului, Marelui spirit al culturii românești Doru Dinu Glăvan, care a pus Harul său primit de la Dumnezeu în slujba Lumii pe care o iubea și cu ajutorul cuvântului fierbinte depunea toate eforturile pentru a o face mai bună, mai frumoasă, mai pașnică. El a fost mereu prezent în viața multor oameni pe care îi ținea aproape de suflet, îi susținea, îi încuraja. Îi vom simți lipsa, lipsa vocii sale călduroase cât vom trăi. Îl vom ține în sufletele noastre îndoliate, a celor de peste Prut, pe care ne-a primit de fiecare dată cu toată dragostea de neam, de frate, cu Dor, ce ne unește și care ne ține sub cerul acesta veșnic. Dumnezeu să-l primească în Împărăția Sa și Să-l odihnească în pace.

✎ **EUGEN DOGA**

Doru, precum „păstorul blând” prin întreaga-i ființă, ne-a ajutat să învățăm că în sufletul omului există loc pentru toți (da, și pentru cei care te lovesc cu nerușinare), dacă acel suflet, pur, îl dăruim semenilor, iar pe fiecare trebuie să-l iubești ca pe tine însuși. Doru a fost un exemplu al dăruirii. Nu am găsit la Doru un strop de rachiună. Și pizma, dacă a existat, a fost țesută din și prin iubire, iar dăruirea sa ființei românești a fost totală, necondiționată. A trăit pentru a se dăruir multor idealuri. Și-a propus să coaguleze toate Româniile, divizate în interiorul ei, risipite prin lume, să le readucă, să le renască, într-un singur loc, cu mai multă lumină – în și prin UZPR – să dea un sens existenței noastre ca fii ai unei singure familii în care și-au regăsit locul mii de membri, dincolo de această familie, ai unei națiuni – ah, Dorule, tu ți-ai dorit, și ai reușit, prin filialele UZPR din afara României, deci și prin cea din Serbia, să sfărâmi toate barierele, să dovedești că sub acoperișul Casei ziaristilor profesioniști există loc pentru toți.

Știu, cu fiecare prieten care ne părăsește, se stinge o lume, iar noi devenim mai săraci și mai aproape de deșertăciune. Există momente în care cuvintele sunt mute, fără sens, fără viață. Tocmai acum trăiesc acele clipe. Do rule, nimic nu va mai fi la fel, dar pentru că felul, cu tine, a avut sens, meriți toată admirația și respectul nostru!

✎ **NICU CIOBANU**
scriitor și publicist,
Membru al Filialei UZPR din Serbia

Ai fost un patriot în sensul cel mai nobil al cuvântului, un om conștient de valorile culturii și spiritualității neamului său, valori pe care le-ai promovat „cu timp și fără timp,” vorba Sf. Pavel, o viață întreagă. Această implicare a ta a fost parte din lupta vieții tale, luptă pe care ai dus-o, precum un soldat fără de arginți, cu o inimă de aur și cu o energie inepuizabilă ce ți-a definit mereu personalitatea.

Această dragoste, implicare și luptă îți vor cristaliza chipul și numele în istoria generațiilor viitoare, de aceea pot spune cu încredințare: te-ai luptat și ai câștigat, de

aceea frumoasa observație a unui poet român și se potrivește așa de bine: „Plecăm pe același drum toți muritorii; câțiva lăsa-vor urmă-n nemurire.” Toți trecem pe drumul veșniciei. Dar câți dintre noi lasă urma pașilor lor definitiv vizibilă pe pământul pe care au mers în așa fel încât alții să se poată orienta pe calea vieții lor?

Câți dintre noi sunt deschișători de drumuri pentru alții în pelerinajul acesta de aici? Tu ai fost unul dintre aceștia, întocmai așa cum spune minunat un proverb japonez: „Înaintea mea n-a fost niciun drum; în urma mea rămâne unul”.

Ceea ce învățăm din viața ta minunată este legat de această întrebare existențială și creștină totodată: Cum? Nu ne întrebăm de unde venim și unde plecăm deoarece suntem încredințați că venim de la Dumnezeu și plecăm spre El. Întrebarea este cum trecem? Tu ai fost și rămâi paradigma acestui răspuns căci ne zicem: ca Doru Dinu Glăvan!

✎ **THEODOR DAMIAN**
Colectivul redacției, prietenii și susținătorii
revistei Lumină Lină, New York

Incontestabil, DORU DINU GLĂVAN avea afinitățile unui sentimental. Suspina de fiecare dată când, ascultând versurile scrise de cel mai bun prieten al său, poetul și jurnalistul Miron Manega, – Imnul Jurnalistului – medita la sensul profund al adevărului cum că jurnalistului i-a fost dat și i-a fost lăsat să fie „martor al clipei”, căreia îi pune zălog doar conștiința sa de creator, de ziarist.

Cu blândețe înțeleaptă și o profundă înțelegere a sacrificiilor profesiei de gazetar, își îndemna adesea confrății: nu așteptați recompense pentru adevărul consemnat, prin ceea ce ați redat în scris, întrucât doar istoria vă va răsplăti efortul. Credincios vocației de cronicar al clipei, acesta a intuit magistral că în condițiile actuale, singura șansă de supraviețuire a presei este abordarea domeniului cultural, cu profesionalism și dedicație.

Nu credeam vreodată că vom vorbi despre DORU DINU GLĂVAN, cel care a dăruit presei 60 de ani din

viața sa, la timpul trecut... Făcând parte din specia nobilă de jurnalist, deja este de acum încolo un capitol nepieritor al istoriei presei românești.

Acolo, sus, unde este acum, DORU DINU GLĂVAN va face probabil o celestă Uniune, împăcându-și confrății, invitându-i la o Serată a Eternității.

✎ **DAN TOMA DULCIU**
Redacția Revistei „Muzeul Presei Românești”

E greu să scrii despre un Prieten de care nu-ți vine să crezi că te vei despărți definitiv! Pentru că Doru Dinu Glăvan mi-a fost, de când ne știm, adică de trei decenii, un Prieten cu care am avut o relație colegială fără umbre. Nu sunt cuvinte de complezență, pentru că el acum nu mai este, ci pentru că așa a fost! Ne-am respectat pentru ce a făcut fiecare pe tărâmul gazetăriei, iar Doru era un profesionist, având și acum, când întreaga sa energie a alocat-o de o bună bucată de vreme Uniunii Ziaristilor Profesioniști, o expertiză în ceea ce privește câteva domenii sportive pe care nu o are niciun jurnalist din presa românească.

Pentru mine însă Doru va fi prezent în mintea mea... la timpul prezent, pentru că de fiecare dată când mă voi așeza la masa de scris, îmi voi aduce aminte de el! Ultimele două cărți, „**RIO-2016, Gânduri răzlete**” și „**Tenis – sportul inventat de diavol**”, apărute la Editura Corint, le-am scris la îndemnul său insistenț, cum am și subliniat în prefețele volumelor! Iar toate corespondențele mele de la Jocurile Olimpice Tokyo – 2020, din această vară, le-am trimis pentru site-ul UZPR, tot datorită colaborării noastre mai mult decât prietenești, intenționând să le grupăm într-o nouă carte pe care s-o lansăm împreună...

Așadar, Doru va fi sigur prezent în mințile și sufletele tuturor celor care vor participa la lansarea volumului „**Tokyo 2020 – Jurnalist în pandemie**”, transmițându-ne un zămbet blând, cum îi stătea în fire, de acolo de Sus!

Să-ți fie lin Marele Drum, Prieten drag!

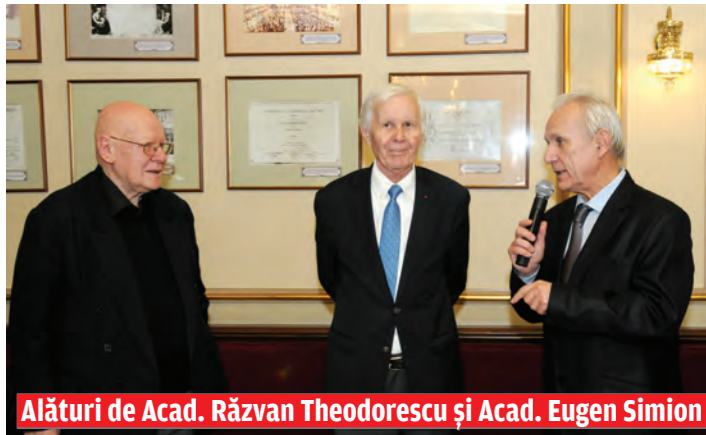
✎ **ADRIAN FETECĂU**

Un neînfricat istoric al clipei a căzut la datorie: DORU DINU GLĂVAN

UZP - 100 de ani, 11 ianuarie 2019

Alături de Acad. Răzvan Theodorescu și Acad. Eugen Simion

Sala Radio, 26 septembrie 2019

Premiile UZPR 2019

Cu Eugen Doga

Cu Adrian Fetecău

Balul Ziariștilor 2018, cu Mihai Napu și Octavian Ursulescu

În sediul UZPR, înainte de Crăciun, 2019

Prieteni din toată lumea, la sediul UZPR, septembrie 2019

Doru Dinu Glăvan - 75 de ani

Drum bun spre Eternitate dragă Doru! Sunt sigur că și în Rai vei fi un bun organizator de fapte mari, așa cum ai fost și pe Pământ! Cum ar fi fost Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România fără aportul tău considerabil? Puțini știu că erai activ 7 zile pe săptămână, 16 ore pe zi! De unde atâta energie? Aveai o memorie uluitoare – țineai minte toți membrii UZPR și știai atâtea istorii inedite! Ce mult te-am admirat și ai fost admirat când ne-ai făcut onoarea să participi pe Zoom la cenaclul internațional Destine Literare și la cenaclul Mircea Eliade (înfrățit cu DL) – ne-ai vorbit atât de frumos! Erai la curent cu toate evenimentele sportive majore, o adevărată enciclopedie. Dar ce receptiv erai la glume – nu voi uita gluma cu bandana chirurgului și scriitorului Mihai Ganea – mi-ai arătat pe whatsapp o bandană tricolor, pe care ți-o va pune la mormânt, la Timișoara. Ce mult o să ne lipsești!

Bunul Dumnezeu să te țină pe aproape!

ALEXANDRU CETĂȚEANU
– Filiala UZPR din Canada

Dovedindu-se a fi cel mai eficient și mai pragmatic dintre toți cei pe care breasla noastră i-a avut în fruntea ei în întreaga-i existență care, după cum se știe, a împlinit un secol cu câțiva ani în urmă, Doru Dinu Glăvan a imprimat viitorului acesteia un itinerar nobil, măreț, luminos, pe care nu avem voie să-l abandonăm. Dimpotrivă, cred că e de datoria noastră să strângem rândurile, să estompăm până la anihilare tresăririle de orgoliu nejustificate și egoiste, să dăm întâietate altruismului, așa cum proceda Doru Dinu Glăvan, să punem deasupra mărunțișurilor de fiecare zi, mai mult sau mai puțin zgomotoase, silențiozitate armoniei, a bunului-simț și măsurii în evidențierea și urmărirea telului comun, a tot ceea ce ne dă energia necesară continuității. Consolidarea câștigurilor obținute sub conducerea lui Doru Dinu Glăvan se face nu prin negări arbitrare, nu prin atacuri nedrepte și nedemne, nu prin ipocrizie și meschinărie, nu prin intenții distructive, demo-

latoare, mascate laș sub falsa perdea a interesului major și responsabilității de paradă, cei care l-au ținut în palmele urii lor viscerele fără nicio noimă, ani la rând, sper să se liniștească, ci prin punerea umărului, onest și demn, de către toți cei capabili s-o facă, la continuarea proiectelor și obiectivelor pentru împlinirea cărora președintele nostru cel mai bun a luptat cu întreaga sa Ființă.

Vreau să subliniez, așadar, o realitate de necontestat: moștenirea lăsată de Doru Dinu Glăvan nouă, celor ce am crezut în el și i-am fost alături, este uriașă, complexă, cu forță dinamizatoare fără egal. Iar cea mai importantă componentă a ei o constituie spiritul său impregnat în conștiințele propriilor noastre existențe. Spirit care ne supune, implacabil, unui exercițiu de autoevaluare, introspecție și analiză. Exercițiu în urma căruia constatăm, cu uimire, că distanțele dintre ce vrem să fim, ce părem a fi și ce suntem în realitate, sunt, uneori, uriașe.

FIRIȚĂ CARP

Nu a trecut nici o săptămână și încep a simți cât de greu îmi este să accept că nu-l mai pot suna, că nu am vesti de la el, că nu mai putem vorbi despre proiectele noastre minunate, de a clădi o platformă, video-audio, de unde să-și ia zborul recitaluri filmate, cu poeme rostite de mine, înregistrate sub auspiciile Uniunii pe care o păstorea, cu dăruire de sine, cu grijă frățească, pentru fiecare dintre colaboratorii săi, jurnaliști din toate filialele din țară. Spun și-mi revine în minte alura lui de alergător de cursă lungă, de omuleț neobosit, cu voință în a continua și credința în bine, în pofida unei realități deloc îmbietoare. Mi se pare foarte greu, aproape imposibil, de înlocuit o asemenea personalitate. Doru era un om puternic, dar foarte sensibil, cu un preaplin de sentimente de iubire pentru oameni, cu o putere de muncă până la sacrificiu. Eu așa l-am perceput și așa l-am simțit. Un personaj rar, gata să înțeleagă fenomenul care e pe cale să oprească lumea din mișcare. Alerga mult, cu dorința de a convinge și de a pune cap la cap ceva care e pe cale de a se rupe, dacă nu mai există încredere,

dacă oamenii își pierd curajul de a privilegia adevărul. Cândva credeam că presa este, într-un stat, acea putere care mișcă lucrurile în sensul cel bun, așa cum așteaptă lumea, dar pe măsură ce văd și ascult dezvăluiri, dintre cele mai sinistre, făcute în mass-media, de către bravi jurnaliști, realizez că această putere este, inexplicabil, ignorată. Oricum, ne mai luminează... însă am impresia că nimic nu va mai fi așa cum speram. Lipsește omul curajos, liderul providențial. Este o evidență, o certitudine, dar eu continui să sper. Sunt un incurabil optimist. La revedere, Doru Dinu Glăvan!

SERGIU CIOIU

Din nefericire destinul, această mare necunoscută care ne diriguiește drumul în viață, așa a hotărât: să cadă la datorie, ca pe un „câmp de onoare”, cel al presei. Căci acest pasionat „cronicar al Clipei”, care a fost Doru Dinu Glăvan, s-a dus, în exercițiul funcțiunii fiind – aceea de președinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România – să-și spună cuvântul la o acțiune de presă în Buzăul lui Vasile Voiculescu. Și perfidul inamic al umanității, Covid-19, l-a lovit în plin. Și, astfel, a căzut în luptă, drept și cu demnitate, un ziarist între ziaristi, care până atunci înfruntase curajos atâtea furtuni ținând ferm și cu înțelepciune în mână timona Uniunii Ziariștilor Profesioniști, binemeritând, pe drept cuvânt, respectul și admirația colegilor de breaslă gazetărească. Copacii mor în picioare, nu-i așa? De bună seamă.

Și Doru Dinu Glăvan, asemenea unui stejar din atât de iubitul său Banat de Munte, a fost să cadă fulgerat de un flagel care ucide soarta lumii. Da, Doru Dinu Glăvan ne-a părăsit, o lacrimă acum aprinzându-ne candelă amintirii în suflute, pentru a se odihni o veșnicie în Lumina lui Dumnezeu.

Doru, dragă prietene, îți vom duce, de acum încolo, cu tristețe, în zilele vieții noastre, câte ne-au mai rămas, DORU!

GEORGE COANDĂ

Biserica Zlătari, București

Ploiești

Chișinău

Târgu Mureș

Dintr-o evocare, spre alta... Zi de toamnă târzie... **9 octombrie 2020...** Reuniune buzoiană premergătoare decernării premiilor la *Concursul Național „Vasile Voiculescu”*... La bustul amplasat în vecinătatea Palatului Comunal, câteva buchete de flori, scriitorii consacrați, debutanți, ziariști din presa și televiziunea locală... Într-o astfel de discreție distincție și alocuțiunea Domniei Sale, Președintele *Uniunii Ziariștilor Profesioniști*... La final a invitat asistenta, inclusiv membrii buzoieniei UZP prezenți, în *Parcul Crâng*, acolo unde, pe mine unul mă aștepta chiar o surpriză... Ulterior, ziaristul *Cristian Ionescu*, elegant și prin comportamentul camaraderesc față de mine, mi-a derulat un scurt documentar... După ce *Primarul Constantin Toma* a preluat sugestia buzoianului *Andrei Aldea*, în ziua de **11 februarie 2020**, în *Parcul Crâng* se derula o inedită ceremonie. Se plantau puiet și se alegeau arbori mai vârstnici... Lângă primii se fixau plăci comemorative în onoarea personalităților de origine buzoiană, în viață; la rădăcina celorlalți, alte plăcuțe, destinate defuncțiilor... Astfel, însoțindu-l pe *Doru Dinu Glăvan*, am ajuns la stejarul dedicat acum ziaristului *Pamfil Șeicaru*... Acolo, *Președintele UZP* a susținut un monolog-dialog care, pe mine unul, în ambianta mormolcom-tandără a acelei zile de toamnă, m-a transpus în ceea ce ar fi putut fi o secvență dintr-o posibilă reconstituire a „*Grădinilor lui Akademios*”... El, chiar a polarizat, necomplezent, pe toți mai tinerii gazetari prezenți, printr-un discurs în limitele celui mai generos firesc... Ton cald, ușor sfâștos, cu un bun simț propriu un ui real erudit, desfășurând norme de etică a profesiei...

Acum, când *Doru Dinu Glăvan* este deja în Empireu, îmi permit să asimilez tot la ceea ce am asistat ca un premonitoriu „rămas bun”... A doua zi a fost și Domnia sa prezent la Festivitatea de decernare a premiilor, chiar la Casa memorială de la Pârscov oferind și acolo o alocuțiune de căldă evocare a doctorului și a poetului *Vasile Voiculescu*...

Restricțiile de mișcare au făcut ca, apoi, să ajung foarte rar la revista „*Cronica Timpului*”, editată de ani buni de

către UZP, în a cărei redacție ne întâlneam. Discret, zămbitor, lucid, cu elegant-tandără distincție...

Din păcate, pentru Domnia Sa, acum, *verbul a fi* sunt obligat să-l conjug la *timpul trecut*...

NICOLAE CABEL

În anii cât Cel de Sus i-a hărăzit să-i consume la conducerea organizației noastre profesionale, Doru n-a pierdut din vedere o clipă obligația sa de a acționa în tranșee, cu uneltele de muncă totdeauna la capul patului, la îndemână adică. Nu s-a sfîșit să afle cât mai multe din câte avea nevoie pentru a ști ce să ceară celor din jur, și-a făcut o datorie din a desluși căile de urmat. S-a dovedit un remarcabil organizator, un factor de coagulare a intereselor generale, un deosebit de eficient promotor al binelui public. La vârsta lui, era un ins tot timpul pe drumuri, convins că structurile ivite în diverse culturi de țară se cer privite în ochi, stimulate să inoveze, să se distingă în acțiuni de luat în seamă, de ținut minte. Nu s-a sfîșit să bată la tot felul de uși, dincolo de care intuia un potențial răspuns favorabil bunului mers al lucrurilor. Ei, bine, da, trebuie să recunoaștem că organizația noastră, cu Doru Dinu Glăvan la timonă, este mai cunoscută ca oricând, are credit deschis la adrese mai multe ca niciodată. A fost o preocupare a sa ca tot ceea ce întreprindem să găsească înțelegere și dreaptă apreciere, să servească interesului tuturor. Inovator în tot ce gândea și întreprindea, Doru și-a invitat aproape colaboratorii, propunându-le un regim de lucru deprins de el însuși în anii de ucenicie în ale vieții, în laboratoarele generoase ale Reșiței.

Despărțirea de Doru Dinu Glăvan, tristă și păgubitoare, mă obligă să văd în activitatea lui, risipită pe zeci de ani, un model al celui care nu a trăit degeaba. El s-a dovedit un om de toată ispravă.

Dumnezeu să-l odihnească!

NEAGU UDROIU

Slujbe de 40 de zile în biserici din țară și din străinătate pentru odihna veșnică a lui Doru Dinu Glăvan, președinte al UZPR

Trecut la cele veșnice în urmă cu doar câteva săptămâni, președintele UZPR, Doru Dinu Glăvan, a lăsat o amintire de neșters în inimile celor care l-au cunoscut și prețuit. Anvergura personalității sale a depășit granițele breslei și ale țării, astfel încât în numeroase biserici de pe teritoriul României, dar și de peste hotare, au avut loc slujbe de pomenire de 40 de zile pentru odihna veșnică și drumul spre lumina Domnului ale celui care a fost și rămâne unul dintre președinții cei mai performanți ai organizației reprezentative a jurnaliștilor români, omul de radio, patriotul și ardentul susținător al culturii românești Doru Dinu Glăvan. Slujbele au avut loc în ziua de 11 decembrie 2021 la Timișoara, Parohia ortodoxă Ioșefin – „Nașterea Maicii Domnului”, preot paroh Ionel Popescu; București, Biserica Zlătari – „Nașterea Maicii Domnului / Sfinții Mucenici Ciprian și Iustina”, preot Nicolae Dascălu; București, Biserica Sf. Nicolae-Broșteni; Ploiești, Catedrala Eroilor Tineri – „Înălțarea Domnului”, preot dr. Claudiu Bazavan, membru al Filialei Prahova a UZPR; Târgu-Mureș, Biserica din Corunca, preot dr. Gheorghe Nicolae Șincan; Chișinău, Catedrala Mitropoliei Basarabiei; Slobozia, Biserica de lemn „Buna Vestire”; Călărași, Biserica „Cuvioasa Parascheva”; Râmnicu Vâlcea, Biserica „Toți Sfinții”; Plăvicieni, jud. Teleorman, Biserica „Sf. Arhanghel Mihail” a Mănăstirii Plăvicieni; Bălăușeni, jud. Neamț, Biserica „Adormirea Maicii Domnului”; Reșița, Biserica Sf. Iosif cel Nou de la Partoș, Protopopiatul Reșița; Sânnihaiu Român, Biserica Ortodoxă Sf. Mucenic Gheorghe, jud. Timiș; Târgoviște, Biserica Sfinții Voievozi Mihail și Gavril, Paraclisul Universității, slujbă oficiată de pr. dr. Marian Robert Puiescu, consilier cultural și eparhial la Episcopia Târgoviștei; New York, SUA, Biserica Sfinților Apostoli Petru și Pavel; Voivodina, Serbia, Biserica Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril din Sân-Mihai; Almeria, Spania, Biserica Sf. Ioan Rusul din El Ejido.

Familia – Ica, Oana, Mihai și nepoatele Andra și Daria – mulțumește tuturor celor care, la 40 de zile de la trecerea la cele sfinte a soțului, tatălui și bunicului Doru Dinu Glăvan, prieteni și colegi, au organizat și au participat la slujbele de pomenire în diferite biserici din țară și de peste hotare.

Timișoara

DORU DINU
GLĂVAN

Când moare omul, sufletul se probează în foc de încercare dorind cuptorului să se încingă tot mai tare; în timp ce vocea durerii puternice se aude sub haină întristării plângând se ascunde, sufletul sărman scăpat de bunăvoie din închisoarea strămtă a corpului uman; în fața judecăților cerești acum ești liber să te întrebi chiar tu, ce ești?

Sărmane suflet omenesc, când trupul închisoare - moare, tu liber burzui cu sufletele celor rămași ce-ncearcă să te cheme la judecata dreaptă, cu măsură, când pleci din corp, poți fi diamant, poți fi și zgură.

Sufletul tău, *Dorule*, rămâne pentru noi colegii tăi drept temelie, în „*Cronica Timpului*”, arzând a rugii noastre pentru tine veșnic aprinsă făclie. Dinule, mult respectat și iubit, tu mergi, deja, pe drumul credinței așteptând ca prin noi, cei rămași, să urce către ceruri nădejdea marilor frumuseți mântuitoare împreună cu scrisul tău de vise roditoare.

Când vei ajunge să te adăpi din izvorul ceresc de iubire și vei simți blândă renaștere spre mântuire, să te bucuri, dragă, *Dorule*, Dorule, Doru Dinu Glăvan, că Dumnezeu te-a chemat în slava cerului cu toată dragostea Sa, lăsându-ne pe noi, colaboratorii revistei, prieteni, cunoscuți și familia într-un ocean fierbinte de lacrimi.

Ne este dor de tine, *Dorule*! Când vei ajunge la Ambasada pământenilor din cer, te rugăm, pune o vorbă bună și pentru noi și, dacă e posibil, și nu-ți este greu, ține niște locuri libere și pentru cei ce vom veni, cât mai aproape de tine. Dacă ne vom recunoaște sau nu, când ne vom reîntâlni, numai Dumnezeu știe!

Prăpăd al lacrimilor ploii/ Plecănd, tu ai făcut din noi/ Un colectiv întreg te plânge.../ Tu ești în Rai, iar noi în sânge/ Tu n-ai murit, te văd în vis/ Mândru te plimbi în paradis.

COJOCARU VERGIL - COVER

Tablea de suflet

De la vaccinarea la „chiuvetă”, la vaccinarea prin „identitate furată”

Motto:
„Nu omul este la cârma vremilor,
ci bietul om sub vremi.
- Cu așa vremi ne fericiră
saltimbancii și escrocii...”

În loc de: „Un jandarm a fost găsit împușcat în piept de către colegii săi”, corect gramatical și real, crainica TV trebuia să se exprime: „Un jandarm a fost găsit de către colegii săi, împușcat în piept”, pentru că după cum spune tot crainica: „este vorba de o sinucidere”. Deștept a fost I.L. Caragiale când dădea mare atenție virgulelor! Atunci am început să îmi pun întrebări care, poate, vi se vor părea a nu avea legătură cu sinuciderea jandarmului. Pe scurt sau să încep direct cu începutul. Subsemnatul fac parte din grupul celor vaccinați la unitatea „Neghiniță” ce se află în zona Piața Galați, peste drum de Liceul „Dimitrie Cantemir”. După telefoane care au durat circa 17 ore, o vecină, „înarmată” cu o răbdare supraumană, a reușit să ne programeze, pe mine și pe soția mea, pentru datele pentru doza 1 – 8.03.2021 și pentru doza 2 – 29.03.2021, cu termen de expirare 31.07.2021. Totodată, cu soția, m-am prezentat la centrul de vaccinare ce se afla în Casa Pensionarilor din strada Plevnei. De aici și de atunci, existența subsemnatului este pusă sub mare semn de întrebare: „A fi sau a nu fi?” Dilema hamletiană a devenit virală.

Mi s-a comunicat că identitatea mea a fost furată și vândută pe valută, de către un grup de medici, unora „certați cu legea” și care nu înțeleg să se supună cerințelor umane în a se proteja atât pe ei cât și pe ceilalți, vaccinându-se.

Am fost trimis Circul Metropolitan că „poate” acolo, unde se vaccinează cu produsul Pfizer, s-ar putea să mi se rezolve situația. Zis și făcut. Până în prezent, m-am prezentat de două ori și după ce m-au întors pe toate fețele și pe mine și documentele prezentate care dovedeau vaccinarea cu cele două doze, s-a constatat că subsemnatul, Ciojocarul Vergil (Cover), nu există!

Soția mea, la indemnul unor binevoitoare cadre medicale, a făcut intervenții telefonice la forurile competente, însă în zadar. Nu mă găsesc în nicio „scriptologie”, deși încerc să dovedesc, cu două documente, că am făcut primele două doze de vaccin și doresc să mă vaccinez în continuare.

Vineri, 19 noiembrie 2021, m-am prezentat la Institutul Cantacuzino. M-am trezit înconjurat de mai multe cadre medicale care se uitau la mine ca la ceva „picat din cer”. Răspunsul dunnearlor: Dacă am fost vaccinat la «Neghiniță» nu se bagă. Deci, am înțeles că „neexistând, neavând identitate, nu se mai poate face nimic”. Deși doresc să îmi fac toate dozele de vaccineri pentru a proteja atât persoana subsemnatului, cât și a altora, situația mea nu era nicio ieșire, nici o rezolvare.

În tot răul este și un bine: „Scriptic nu voi muri niciodată. Mulțumesc ticăloaselor cadre care mi-au „vândut” identitatea pentru că, în acest fel, au făcut ca numele subsemnatului să ajungă veșnicia. Când mă gândesc câtă pensie o să se „consume” pe numele meu, mă apucă râsul.

Nu degeaba se zice: „După plâns vine și răs”. Zicerea este valabilă și invers: „după răs vine și plâns”. (Asta pentru „deștepții” care mi-au „vândut” identitatea).

PICTOR PROFESOR
COJOCARU VERGIL-COVER

RĂSFOIND FILE DE AUR ALE HANBALULUI ROMÂNESC (II)

Handbalul s-a dovedit a fi o disciplină norocoasă în istoria sportului românesc. Practic inițial în formatul lărgit, echipele aveau în teren câte 11 jucători, în aer liber, acesta s-a convertit, la alții și la noi, în formula de joc în șapte, desfășurat mai ales în sală. Nu va trece mult și vom bate, mai întâi prin naționala feminină, urmată de a băieților, la porțile consacratei internaționale. Vom deveni și campioni mondiali. Dovedeam că aveam substanță de elitiști în materie. Am răsfoit împreună cu protagoniștii binecunoscuți - maeștri emeriti ai sportului și campioni mondiali - file din cronica acelor ani. Sunt nume înscrise cu litere de foc, pentru a fi văzute de departe și memorate fără dificultate. Interlocutorii mei, întâlniți cu diferite ocazii, s-au exprimat ca actori de primă mână pe scena handbalului național și mondial. Vă invit să urmărim împreună confidențele acestor seniori ai arenei sportive, predestinați să performeze în registrul suprem al triumfului. Vorbesc și despre ei dar mai ales despre echipele din care făceau parte, despre dascălii cere i-au condus către podiumul dorit. Dorit de ei toți, laolaltă cu noi, îndrăgostiții de talentul lor.

NEAGU UDROIU

Olimpiu Noddea

Eram student la Politehnica din Capitală și beneficiam de o ambianță prietenoasă, cazați fiind la „303”. Așa se numea la vreme de război, Spitalul Militar cazat în clădirile, încă destul de noi atunci, ale fostelor grajduri regale din Cotroceni. Facilitățile gândite pentru caii de curse de pe vremuri și confortul călăreților de aramă ce-i fugăreau în întinderea hipodromului de alături fuseseră adoptate și adaptate la cerințele noilor locatari: studenții și studentele din anii I-IV ai celor șase facultăți din Polizu. Mai încăpeau și ceva musafiri de ocazie, cum ar fi cazul studenților străini ori al viitorilor actori. Fostele grajduri, dispuse pe lateral, mărginind un teren de zgură, deveniseră sală de lectură, spațiu de bibliotecă, o binevenită sală de festivități. În dreptul intrării, în aer liber, terenul pentru antrenamente fel de fel: fotbal, volei, handbal. Iar în clădirea alăturată, manejul de altădată a devenit o minunată sală de sport, frecventată de participanții la campionate naționale ori competiții diverse.

Pe la sfârșitul lui februarie 1961, vine aici echipa națională de handbal masculin a României pentru un ultim antrenament cu public. Publicul eram noi, studenții localnici. Echipa urma să plece foarte curând la Mondialele programate în RFG, iar adversarul ales pentru miuța considerată trebuincioasă era Politehnica București. Iar noi, publicul, n-am avut altă grijă pe toată durata meciului decât să ne încurajăm colegii puși la grea încercare - erau acolo Jianu, Fabian, Măciucă, Fabian, Jimmy. Aveam grijă să îi băgăm în seamă pe „vizitatori”, dezaproband la unison orice mișcare a lor în teren. Echipa națională era condusă de Oprea Vlase, încruntatul antrenor dinamovist (normal, majoritatea jucătorilor era din Șoseaua Ștefan cel Mare). Îi stătea alături, calm și luminos, antrenorul federal Nicolae Nedef. Politehiștii dansau sub bagheta profesorului Andreescu.

Cine era la ei? În poartă, Redliar, ca jucători de câmp au fost rulați mai toți cei programați să facă deplasarea: Bulgaru, Ivănescu, Hnat, Noddea, Moser, Tellmann, Costache I, Costache II, Covaci, Oțelea, Bădulescu. O încântare să-i vezi cu ochii tăi, jucând atât de aproape.

Mă aflu acum față în față cu Olimpiu Noddea. Sărit de 90 de ani, amintirile năvălesc de ici, de acolo. Ca să ajungem în localitatea Șinca, aproape de Făgăraș, am intrat din Șoseaua Națională ce alergă dinspre București către Brașov, pe Valea Râjnoavei. Ajunși sub privirile Cetății, ne-am pre-

lins printre așezările cândva aglomerate cu unități industriale mai mari sau mai mici și ne-am permis să ghicim, undeva în stânga, Poiana Narciselor, ne-au lăsat fără glas verdele dând în toamnă de la Șercaia și Poiana Mărului. Depășim Șinca Nouă pentru a aborda centrul de comună, loc de unde pornea în iluminismul românesc un intelectual de rasă - Gheorghe Șincai. Avertizat că vom sosi, Piu Noddea a ieșit în fața porții. De aproape două decenii și-a amenajat gospodăria, situată nu departe de locuința părinților - tatăl, preot, a slujit la biserica de aici -, în spatele unui gard înalt, gândit să nu lase ochi străin să-l escaladeze fără rost, cu o curte luată în stăpânire de zidiri cu rosturi bine gândite. Suntem la ora miresmelor în floare. În dreapta, meri robuști, încărcăți de roade. Mere aurii, mari cât gutuile de prăsilă fac cu ochiul potențialului amator de tărie. Pe stânga, vrejuri de vie pline de struguri și ei ajunși la final, în așteptarea culesului. Parcă am fi într-o sufragerie cu fructiere încărcate de roadele toamnei și de parfum irepetabil.

Stăm la o masă, dornic a-mi nota câte ceva. Omul de vârstă respectabilă din fața mea pare un școlar ascultător, scos la lecție, nicidecum sportivul care la un campionat mondial de handbal în 11, desfășurat în Austria - în 1959 - era declarat golgheterul întrecerii. Marcase de 28 de ori în porțile ce îi ieșiseră în drum. Încep, firește, prin a-i reaminti partida de la „303” din acel îndepărtat sfârșit de februarie. Erau puși pe fapte mari și nu aveau timp de amănunte. Ca de pildă fluierăturile noastre. De aceea n-aș zice că nu i-au deranjat cine-știe-ce. Ne-au bătut copios. („Odată, ne-au bătut și ei pe noi”, îl aud zicând, parcă pentru a-mi liniști).

Plecau la Mondiale, în circumstanțe potrivnice. La precedenta ediție, găzduită de RDG, ocupasem locul 13-14 din 16 echipe. Evident, plecasem de această dată cu alte pretenții. Oficialii de la București enunțaseră chiar un premiu de consolare: „De veți intra între primele șase echipe, la sfârșit vă așteaptă un turneu de câteva zile în Franța!”. Efect devastator! Să vezi Orașul-Lumină, așa pe neașteptate! Franzezii lansaseră o invitație pentru două partide neoficiale. Nu mai întreb câți dintre ei crezuseră în această promisiune. Dar jocul mergea și când intrasem în Grupul celor șase, tot mai mult se gândeau cum s-ar simți la Porțile Parisului. Respirau deja parfumul primăverii pe Sena. Mai ales că zilele treceau, iar ei ajunseseră în fața unui meci neașteptat: finală cu Naționala cehă.

ROMÂNIA - CAMPIOANĂ MONDIALĂ, PRAGA, 1964
ÎN PREGĂTIRE SALA „LUCIAN GRIGORESCU”

Stânga sus: CORNEL OȚELEA, MIRCEA COSTACHE -II-, CEZAR NICA, IOAN MOSER, IOSIF IACOB, GHEORGHE GRUIA, VIRGIL HNAT, OLIMPIU NODEA, PETRE IVĂNESCU. Stânga jos: NICOLAE NEDEF-antr., MIRCEA COSTACHE -I-, IOAN ȚIPU, MIHAI REDL, ION BOGOLEA, AUREL BULGARU, MIHAI MARINESCU, IOAN KUNST GHERMĂNESCU-antr. princ. Lipsesc: ION POPESCU și VIRGIL TALE.

Fuseseră bifat deja și obiectivul - neformatul de nimeni - de a fi intrat în bătălia ce ținea medalia de aur. Ce mai, biletele pentru Paris fuseseră luate, ora plecării de la hotel și ea fixată. Mai rămăsese de făcut distribuția pe compartimente în vagonul prin ferestrele cărui urmau să radiografiez peisajul dintre Dormund, locul de disputare a finalei și Orașul-Lumină...

Eram la stația de amplificare a căminului „303”, trimițând muzică din belșug către colegii antrenati într-o serată dansantă pe terasa din fața cantinei noastre, o sală de protocol cu ștaif. Dezavantajul de a nu mă fi aflat printre ei era recompensat cu vârf și înțesat: radioul din încăperea putea fi doar de mine urmărit. Transmitea finala de la Dortmund. Neinspirăți, factorii de decizie nu atașaseră lotului de handbal și ceva ziaristi, nelipsiți de obicei de pe marginea terenului la meciurile grele din campionatul intern. Poate chiar crainici de la Radio ori Televiziune. Dar cum niciodată nu e prea târziu, forțați de împrejurări, văzând că vom juca finala, au decis în ultima clipă deplasarea unui reporter radiofonic. Așa s-a putut urmări finala de pomină și recepta în transmisiune directă desfășurarea ei dramatică, cu prelungiri repetate, cu atâtea faze palpitate, aflarea rezultatului final. Colegii mei, dansatorii, m-au gratulat pentru inițiativa de a anunța la difuzor scorul de la Dortmund, menționând golul victorios marcat în extremă de Mircea Costache II. Cartierul Cotroceni a explodat.

Nu știu câți dintre cei puși la curent cu cele întâmplate la Mondiale au avut o noapte potolită. Dimineața următoare, spectacolul generalizat consta în alergătura noastră de colo-colo, de la un chișoc de ziare la altul, în căutarea „Sportului popular”. Personal l-am obținut smulgându-l din mâinile unui coleg de școală pe care nu îl mai văzusem de ani și ani. Prima pagină a tabloidului din epocă sticlea de fotografiile victorioșilor de la Dortmund. Ar fi fost în acord cu așteptarea noastră din acea

dimineață, să mergem la aeroport pentru a-i saluta la coborârea din avion. Ce ar fi fost un drum pe jos până la Băneasa?! Dar nu! Ei beneficiau de o promisiune, pusă în cauză tocmai de titlul cucerit. Ei ședeau, dimineața devreme, cu bagajele la îndemână, gata să pornească spre gară. La nivel decizional în țară se decisese schimbarea de program. („Să vină degrabă acasă, să-i primim cu bucuria de care suntem în stare!”) Poți face rău cuiva și dorindu-i neapărat binele... Telefoanele au lucrat toată noaptea. Se dorea schimbarea deciziei de ultimă oră. Se spera într-un răspuns... pe măsură. Toată lumea ședea cu ochii pe telefon. Când, în cele din urmă, a început să zăbăie, s-a lăsat o tăcere de catedrală. Șeful delegației, cel care parlamentase pe durata nopții, la receptorul din furcă și ascultă. Nu trec decât câteva secunde și anunță cu glasul crispat de emoție: Plecăm la Paris!

V-ați văzut până atunci campion mondial? (Intrăm în detalii de biografie, ce pregătesc răspunsul. Născut în Ticușan, localitate aproape de Făgăraș, dar dincolo de Olt, a urmat clasele primare în sat. Liceul îl face la Făgăraș. Căuta sportul cu lumânarea. Și fotbal, și volei. Cum a ajuns la handbal în 11?!...)

Eram la liceu, deja printr-o zece. Afară se pusese pe nins. Lapovița nu ne lăsa să ieșim pe teren. Jucam fotbal la pitici la „Nitramonia”. Antrenor ne era domnul Șepci. Mă vede profesorul de sport, Nica, și mă întreabă dacă nu vreau să merg la handbal. Așa am ajuns să joc aproape doi ani de la Dortmund, menționând golul victorios marcat în extremă de Mircea Costache II. Cartierul Cotroceni a explodat.

Nu știu câți dintre cei puși la curent cu cele întâmplate la Mondiale au avut o noapte potolită. Dimineața următoare, spectacolul generalizat consta în alergătura noastră de colo-colo, de la un chișoc de ziare la altul, în căutarea „Sportului popular”. Personal l-am obținut smulgându-l din mâinile unui coleg de școală pe care nu îl mai văzusem de ani și ani. Prima pagină a tabloidului din epocă sticlea de fotografiile victorioșilor de la Dortmund. Ar fi fost în acord cu așteptarea noastră din acea

V-a prevenit cineva?
- Dosarul... Tata fiind preot nu puteam ajunge pe lista favoriților. Așa că am pre-

ferat să dau examen la ICEF. Mi-era la îndemână. Am fost admis. Preferasem să merg la volei. Ceva nu-mi convenea. Și am schimbat din mers. Am plecat pe Tineretului. Norocul meu că m-a văzut domnul profesor Kunst-Ghermănescu. L-a convins și faptul că veneam dintr-o zonă cu tradiție în handbal. Sașii din satele Făgărașului și Sibului, ca și șvabii din zona Timișoarei cultivau acest joc.

Ce a urmat?
- Am jucat la Știința București. Am prins deja un loc în Naționala de handbal în 11, care se pregătea să participe, în Austria, la Campionatele Mondiale. Era în 1959. Rodajul a avut parte de condiții deosebite. Au venit apoi Mondialele în șapte din RFG.

Cum v-a mers după facultate?
- Să vedeți ce s-a întâmplat înainte. Eram la ultimul examen, când cineva a venit după mine să merg la lot. Era programat un antrenament pe Republicii. Profesoara m-a îndemnat să merg acolo. Un gest ce mi-a prins bine. Am jucat în Națională, deși eu nu făcusem nici un antrenament. Mi s-a zis să rămân. Dacă până atunci plecările mele în străinătate erau faultate din motive de dosar, de atunci înainte nimeni n-a mai zis nimic... Am intrat pe mâna lui Nea Vlase. El răspundea de lot. Pe atunci s-au cam separat și apele între handbalul în 11 și cel în 7.

Oprea Vlase prelua comanda. Vă așteptați?

Sigur. El formase prima Echipă Națională în Șapte. Majoritatea erau de la Dinamo. De la CCA eram câțiva - Bulgaru, Tellman, Oțelea, aflat pe la început, și eu. După părerea mea era și cel mai bun. Aspru. Mereu cu gândul la meciul care urmează. El te făcea jucător...

Cum v-ați simțit atunci la Paris?
- Plăcut. Cu multe întâmplări neașteptate. Câștigul cel mare a fost jocul cu Naționala Franței. Am jucat în sala celebră, Coubertin. Presa franceză ne-a primit cu

ostilitate. Ne considera câștigători prin accident. Ne vorbea de sus, avertizându-ne că ne vor arăta francezii ce înseamnă merserie... Ce mai, or să ne facă arșice. Poate și asta să ne fi fost de ajutor. I-am bătut la scor, chiar la ei acasă. A fost, repet, marea noastră câștig. Altfel, cui să nu-i placă să se plimbe pe străzile Parisului, să privească vitrinele pline cu de toate, să meargă la spectacole, să vadă lumea. Ca o paranteză, la hotelul nostru era cazat și olimpicul maghiar Laszlo Papp. Era de privit...

- Revenind la adversarii puternici de atunci-cehii, suedezi, sovietici... Vă speriaseră?

- Și da, și nu. Dovedă că, după isprava de la Dortmund, aveau să vină Mondialele de la Praga.

- Unde ca și până atunci: punct ochit, punct lovit...

- Se poate zice și așa. Spre dezamăgirea cehilor, ne-a mers.

Aș avea multe să-l întreb. Cum s-a simțit, de pildă, în turneul din Extremul Orient care a durat săptămâni întregi, în China și Japonia. Ori despre cei din jurul său. Mă interesează însă o privire de „observator federal” asupra celor de alături de care și-a trăit traiul ca jucător, ca antrenor.

Încep prin a solicita opinii privitoare la antrenorii.

- Cred că despre Nea Vlase v-am spus ce gândesc. Folosesc acest termen de adresare deoarece nimeni nu umbla în relațiile zilnice dintre noi, cu alte formule gen „tovarășe”, „domnu”, „maestre”. Profesorul Ioan Kunst-Ghermănescu? Un om bun, dar cam distant. Nedef? Cumsecade, până la Dumnezeu. Pe el nu te puteai supăra.

- Colegii din terenul de joc?

- Bulgaru, ardelen de-al nostru, de la Sighișoara. Calculat și muncitor. Tellmann, un sas de pe la Anita, ambițios, corect. Cel mai corect ca sportiv. În plus, el nu fuma, nu bea, nu îl atrăgeau jocurile de societate. Ivănescu, cam închis de felul lui. Nu totdeauna era dispus să discute cu ceilalți. Viteza nu avea, dar eficiență în joc, dar când să scoată banii „ia-l de unde nu-l”. Hnat era de-al meu, din Făgăraș. Acolo jucasem și în aceeași echipă. Avea o mobilitate de apreciat. A fost preluat de Oprea Vlase. Sub mâna lui a devenit cineva...

- Ca antrenor cu cine v-ați lăuda?

- Sper să nu se supere unul sau altul. Sunt legat de aducerea pe teren a lui Gruia. Era la Clubul „Steaua”, în echipa de volei. Înalț, bine clădit, se simțea bine în fașa fileului. Întâmplarea a făcut ca fratele lui să joace handbal la juniori, echipă de care răspundeam eu. Ei, voleibaliștii, terminaseră antrenamentul în aceeași sală unde urma să intrăm noi. Undeva, pe Uranus. O întâmplare, Gheorghe Gruia, rămas să se salute cu frate-său, pune mâna pe mingea de handbal și, de la distanță, o trimite în poartă. M-a impresionat. L-am abordat pe Nea Gioni Kuns-Ghermănescu, sfătindu-l să-l bage în seamă. Urma să vadă dacă cei de la volei îi dau drumul. Demersul a reușit. Vom juca împreună în aceeași echipă. Vom ajunge alături la Mondialul de la Praga. El și Cezar Nica au fost noutățile de succes.

- Prin ce se remarcă, înainte de toate?

- Prin multe. Era bine făcut, cum ziceam. Avea viteză. Înalț era. Cu detenta lui de învidiat va deveni curând unul din marii noștri jucători. La un moment dat și nu pentru o zi-două, poate cel mai mare!

(va urma)

ÎNTRECEREA CELOR O SUTĂ DE ANI, ANGELINI VERSUS VLADIMIRI

Așezat în interiorul triumphiului București (70km), Pitești (40km) și Târgoviște (30km), orașului Găești i-a fost dat să trăiască un frumos secol cultural, 1921-2021, cu toate vicisitudinile istoriei, datorită Liceului Găești, care a avut în acest timp mai multe restructurări și denumiri.

Înființarea se datorează unui politician de marcă al acelor vremuri, **Constantin Angelescu** (fost prim ministru, ministru, senator, deputat, în mai multe rânduri, primul ambasador al României în SUA) care, apreciind potențialul existent în zonă, își propusese să educe populația locală, în special domeniul agriculturii, motiv pentru care liceul nou înființat i-a purtat numele din 1921 până în anul 1938. (Revista SABARUL, număr aniversar centenar)

Data fiind apropierea de cele trei mari centre de educație și cultură enumerate mai sus, noua unitate

de învățământ liceal a beneficiat de profesori de excepție, culminând cu doi titani ai perioadei interbelice, Șerban Cioculescu (fost director 1928-1931) și **Nicolae Iordache**, mult mai cunoscut după pseudonimul său literar Vladimir Streinu (fost director 1933-1934). În acel climat cultural deosebit de favorabil, s-au înființat revistele *Litere*, *Cristalul* și *Sabarul*, la fondarea tuturor având un rol determinant viitorul scriitor Mihail Ilovici. Aceste publicații își continuă apariția și în prezent. Prin lumea literară bucureșteană din acele timpuri circula denumirea de „*Sorbona de la Găești*”.

Din anul 1948 în loc de o școală au apărut două, fostul liceu teoretic „*Dr. C. Angelescu*” a continuat ca „Școala medie tehnică-zootehnică”, iar partea teoretică a continuat sub denumirea de „Școala medie mixtă Găești”, care au continuat în paralel sub diferite denumiri până în prezent, când se numesc „*Liceul Tehnologic Dr. C. Angelescu*”, respectiv „*Colegiul Național Vladimir Streinu*”, de unde și denumirile din titlul articolului, de „angelini” și „vladimiri”, cum le place să se numească elevilor din perioada actuală.

De remarcat, laudativ, că aniversarea celor 100 de ani, celebrată în data de 20 septembrie 2021, s-a făcut în comun, ceea ce nu s-a întâmplat la aniversarea de 50 de ani, pe care am trăit-o ca elev în clasa a XI-a. Directorii din prezent, două doamne, cu atât mai de apreciat, „angelina” prof. **Adina STANCIU** și „vladimira” prof. **Iuliana IONIȚĂ**, au reușit să pună cap la cap un eveniment de mare anvergură și încărcătură emoțională, cu participarea atentă a primarului orașului, jr. **Grigore GHEORGHE**.

Și pentru că tot am pomenit de aniversarea a 50 de ani, se cuvine să începem prezentarea unor foști absolvenți de marcă cu profesorul **Nicolae FLOREA**, specialist de prim rang în domeniul agriculturii, el însuși centenar, care a participat și acum 50 de ani, și acum la venerabila vârstă.

Urmează din domeniul artistic **Gheorghe ZAMFIR**, care nu mai are nevoie de nici o prezentare, o serie de scriitori: **Mihai STAN**, **Nicolae ROTARU**, **Tudor CRISTEA**, **George ANCA**, **Ion MĂRCULESCU**, **Daniela Olguța IORDACHE**, **Nicolae NEAGU**, **Corin BIANU**, **Margareta BINEAȚĂ**, **Nicolae VASILE** etc.

Din domeniul științific, profesorul de electronică **Ion BĂNICĂ** de la Politehnica din București, membru

al Academiei de Științe Tehnice, profesorul fizician **Liviu IXARU** de la Institutul de Fizică Atomică Măgurele, profesorul matematician **Constantin GHITĂ** de la Universitatea VALAHIA din Târgoviște, profesorul de electrotehnică **Nicolae VASILE**, de la Institutul de Cercetări Electrotehnice-ICPE, membru al Academiei de Științe Tehnice, profesorul de farmacie **Petre IONESCULESCU-STOIAN**, de la Facultatea de Farmacie din București și Cluj, profesorul de medicină **Gheorghe DINU-CRÂNGURI**, de la Facultatea de Medicină din București etc.

Dintre foștii profesori ai liceului amintim pe profesoara de istorie **Florina STAMATE**; profesorii de matematică **Vasile SOVA**, **Iuliana TURCU**, **Nicolae ILIE**, **Dan JOIȚĂ**; profesorul de fizică **Nicolae MĂINEA**; profesorii de limba română **Ștefan POPESCU**, **Ștefan LICESCU**, **Aurel IORDACHE**, **Ion COCA**, **Titus ANCUȚĂ**; profesorul de geografie **Tiberiu GEORGESCU**; profesorul de chimie **Petre BOCU** etc.

Tuturor celor prezenți la aniversare, Revista Sabarul le-a dedicat un număr aniversar, distribuit cu ocazia festivității.

Tot atunci, la Casa de cultură „*Dumitru Stanciu*”, Ansamblul folcloric „*SÂNZIENELE*”, condus de profesorul **Nicolae ENE**, a prezentat un spectaculos program de dansuri.

NICOLAE VASILE

Liceul Tehnologic „Dr. C. Angelescu” – Găești

Colegiul Național „Vladimir Streinu” – Găești

SABARUL ANIVERSAR

1921-2021

CENTENAR

COLEGIUL NAȚIONAL „VLADIMIR STREINU”
GĂEȘTI, JUDEȚUL DĂMBŌVIȚA

„Modul ideal de tratare a unui organism bolnav este abordarea holistică”

Interviu cu doamna Dr. Iuliana Ignat

Corina Vlad Diaconescu: – Stimată doamnă dr. **Iuliana Ignat**, atunci când v-am adresat mulțumiri pentru că m-ați convins la telefon, cu multe luni în urmă, să mă prezint de urgență la medic specialist, eu nefiind conștientă de gravitatea situației în care mă aflu, mi-ați răspuns doar atât: „Dumnezeu lucrează prin oameni”. Vă întreb ce înseamnă pentru Dumneavoastră, ca medic, acest lucru?

Dr. Iuliana Ignat: – Medicul tratează, Dumnezeu vindecă!... Este un principiu după care ar trebui să se ghideze toți cei care se ocupă de sănătatea oamenilor.

Ca medic, îți dai seama foarte repede că Dumnezeu îngăduie să tratezi și să faci unele lucruri de folos pentru pacient. Pe pacient nu îl salvezi numai cu medicina, ci și cu psihicul. Având trup și suflet, aplicarea unui tratament complet trebuie să aibă acțiune atât asupra trupului, cât și asupra sufletului omului. Așadar, doctorul este cel prin care Dumnezeu lucrează și dăruiește bolnavului sănătate.

Extrapolând acest principiu, revin la ceea ce v-am răspuns atunci la telefon: Dumnezeu lucrează prin oameni!... Sunt mulțumită sufleteste că am reușit să vă determin să vă adresați imediat unui medic specialist, ceea ce ar fi trebuit să faceți cu multe luni în urmă...

C.V.D.: – V-am ascultat și acum pot spune că sunt din ce în ce mai bine. Vă mulțumesc și vă sunt recunoscătoare! Am dori să vă cunoaștem. Doamna **Iuliana Ignat**, vă rog să ne vorbiți despre medicul **Iuliana Ignat**.

Dr. I.I.: – Sunt Doctor în Științe Medicale, Medic Primar, Diabet, Nutriție, Boli metabolice, Medic specialist Medicină Internă. Am competențe în acupunctură, homeopatie, apiterapie, fitoterapie, armo-terapie.

C.V.D.: – Aveți mai multe specializări. Există o simbioză între ele?

Dr. I.I.: – O bună practică medicală și decizia medicală este un proces integrator care trebuie să ia în considerare circumstanțele și starea fizică a pacientului. Procedurile clinice trebuie să țină cont de particularitatea pacientului, de alte afecțiuni existente. Aceste specializări sunt complementare și contribuie la o înțelegere mai bună a stării pacientului.

De exemplu, diabetul netratat afectează întregul sistem de organe vitale. Așadar, medicul diabetolog trebuie să fie capabil să trateze pacientul ținând cont și de starea sa generală. Există, deci, o simbioză între aceste specializări ale mele.

C.V.D.: – Am citit cartea *Cele 5 etape ale vindecării*, scrisă de Jacques Martel, autorul celebrului volum *Marele Dicționar al Bolilor și Afecțiunilor*. Am înțeles multe lucruri. Cele 5 etape propuse pentru vindecare sunt: cunoașterea, deschiderea, detașarea, acceptarea și acțiunea. Este vorba de un complex de interacțiuni... Spuneți-ne ce înseamnă medicina holistică și cum se produce vindecarea întregii ființe.

Dr. I.I.: – Modul ideal de tratare a unui organism bolnav este abordarea holistică. Ceea ce înseamnă că procesul de vindecare trebuie să aibă în vedere întreaga ființă, respectiv corpul, mintea, spiritul și emoțiile. Așadar, obiectivul primordial al medicinei holistice este obținerea unei sănătăți optime prin realizarea unui echilibru pe toate planurile. Iubirea, prietenia, empatia, credința sunt energii capabile să conlucreze cu tratamentul prescris și să restaureze starea de sănătate și armonie. Holismul pornește de la ideea că fiecare persoană este formată din părți interdependente

și, dacă una dintre ele nu funcționează, toate celelalte părți sunt afectate. Pe scurt, medicina holistică trebuie să asigure un flux liber al energiei prin corp, minte și spirit.

În tratamentul holist, este foarte importantă colaborarea dintre medic și pacient. Medicul holist este dator să cunoască particularitățile fizice, psihice și emoționale ale pacientului, pentru a-l ajuta și a-l încuraja să depășească obstacolele și să ajungă la vindecare.

C.V.D.: – Dacă ar fi să o luați de la capăt, ați alege tot medicina?

Dr. I.I.: – M-am născut într-o familie de medici. Pentru mine, a fost de la sine înțeles că voi urma exemplul părinților. Pentru a continua tradiția familiei, fiica mea Ioana, care este acum în clasa a XI-a, vrea și ea să devină medic. Se pregătește intens. A văzut la propria mamă că un medic nu poate declara niciodată că nu mai are nevoie de studiu, indiferent de experiență și de vechime în profesie. A avut o vacanță scurtă, plăcută, care a trecut repede. Acum și-a reluat programul obișnuit de învățat.

Menirea medicului este de a fi permanent la dispoziția pacienților

C.V.D.: – Aș dori să vă adresez o întrebare în numele tinerilor care vor să devină medici. În urma experienței Dumneavoastră, ce le-ați putea spune acestor tineri?

Dr. I.I.: – În primul rând, ei trebuie să tocească filele manualelor și tratatelor de medicină, într-un cuvânt, trebuie să învețe mult, multe și încontinuu. Trebuie să fie conștienți de menirea medicului, de datoria sa de a fi permanent la dispoziția pacienților. Este esențial să iubească oamenii, să simtă empatie, să aibă multă răbdare și înțelegere. Ei ar trebui să știe că există bolnavi și boli suficiente de distincte, chiar dacă simptomele comune nu pot fi, nici ele, negate.

Totodată le-aș sugera viitorilor medici că le-ar fi de mare ajutor ca în procesul de consultare a pacienților să le urmărească, pe lângă comunicarea verbală, și comunicarea nonverbală, care scapă uneori controlului voluntar. Nu e timpul și locul să dezvolt această teorie. Dar o știu din propria experiență.

C.V.D.: – La fel ca preotul, medicul se confruntă deosebit de aproape cu moartea. Ce ne puteți spune despre această realitate crudă?

Dr. I.I.: – Este adevărat. Medicul își exercită profesia între viață și moarte, uneori. Am trăit, și eu, emoții tulburătoare îngrijind pacienți, dar și membri din familie.

Celebrul medic german C. Hufeland, care a trăit pe la începutul secolului al XIX-lea, în tratatul său *Microbiotica*, scria că nici o teamă nu generează mai multă

„Dumnezeu
îți îngăduie
să tratezi și
să faci unele
lucruri de folos
pentru pacient!”

nefericire decât teama de moarte... Însă, în același timp, credea el că această teamă poate fi învinsă dacă ne familiarizăm cu ideea morții. Nu aș putea spune că m-am familiarizat cu ideea morții.

De-a lungul istoriei omenirii, filosofii, savanții, teologii, scriitorii au dezbătut și încă mai dezbate pe larg despre viață și moarte. Medicul nu are timp să dezbată, pentru că el trebuie să ia decizii concrete

pe moment pentru a prelungi viața, pentru a găsi vindecarea unei suferințe.

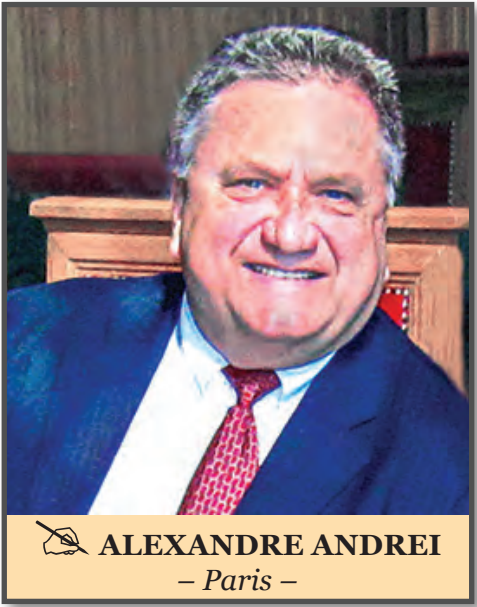
Ca medic, în unele împrejurări dramatice am fost nevoită să-mi stăpânesc emoțiile, să iau decizii cât mai corecte, pentru a încerca să aduc alinare și vindecare.

Aș vrea să închei răspunsul la această întrebare cu îndemnul ca pacienții să aibă încredere în medic. Și aici l-aș cita pe profesorul Ed. Pamfil, psihiatru și poet: „În ceața preistoriei, vindecătorul era socotit capabil de miracolul resurrecției...”. Se pare că tocmai această încredere a slăbit în mentalitatea generală.

C.V.D.: – Cred că este un îndemn binevenit și în zilele noastre. Cunoșc medici din diferite generații. Foarte mulți, pe lângă practicarea actului medical, au și alte preocupări, artistice și nu numai. Dumneavoastră aveți timp pentru vreun hobby?

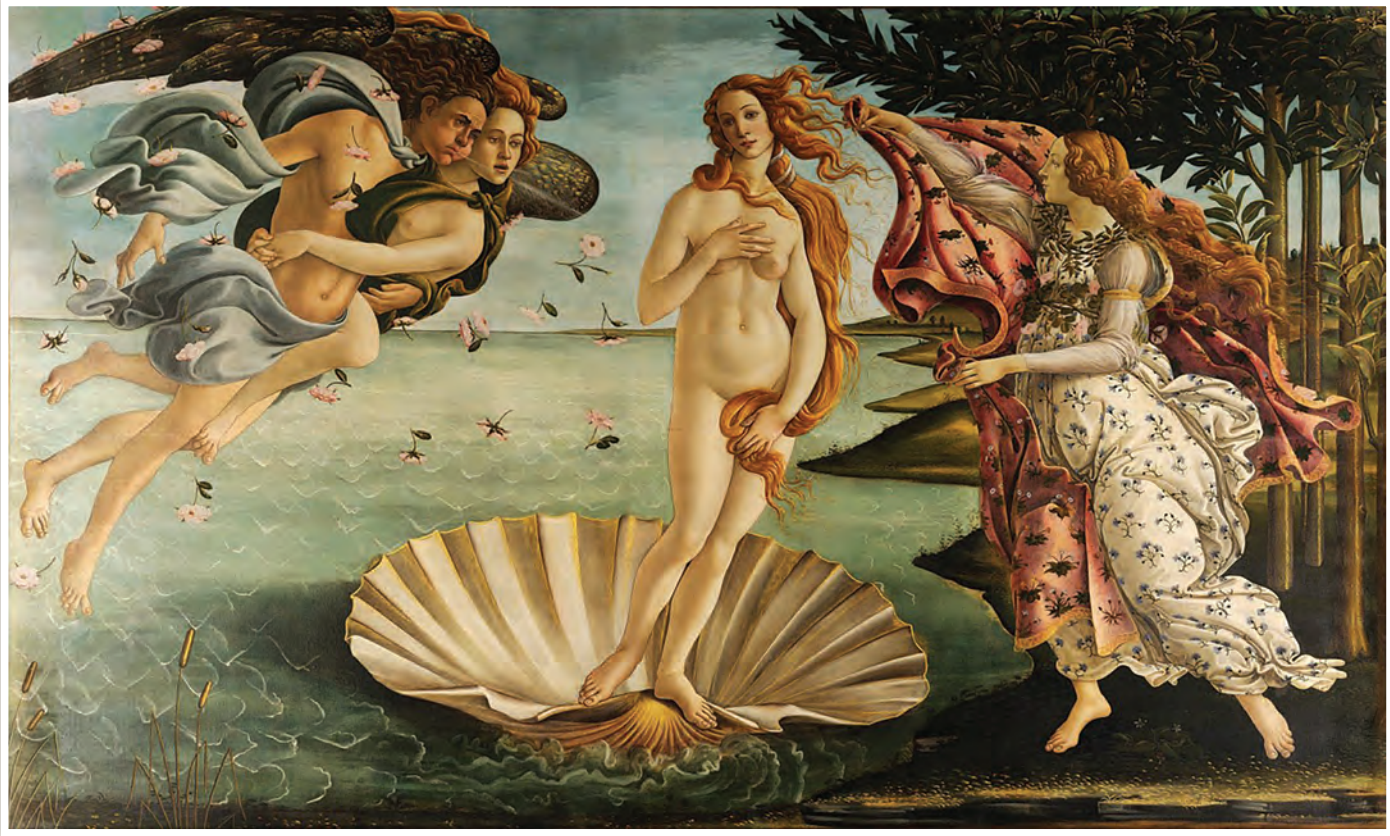
Dr. I.I.: – Iubesc roadele pământului... Îmi place să mă ocup de viața de viață pe care am plantat-o la țară, să mă bucur de strugurii copti și de celelalte legume din grădină. Îmi place, de asemenea, să cutreier munții când am puțin timp liber. De pe crestele înalte privesc minute în șir spre infinit, încerc să mă detașez de preocupările zilnice, de suferințele pacienților și încerc să prețuiesc mai mult viața.

C.V.D.: – Stimată doamnă dr. **Iuliana Ignat**, îi doresc mult succes fiicei, iar Dumneavoastră vă urez să găsiți mereu calea cea mai bună de vindecare a pacienților. Vă mulțumesc pentru interviu!

ALEXANDRE ANDREI
– Paris –

Le musée Jacquemart-André célèbre le génie créatif de Sandro Botticelli (1445-1510) et l'activité de son atelier, en exposant une cinquantaine d'œuvres de ce peintre raffiné accompagnées de quelques peintures de ses contemporains florentins sur lesquels Botticelli eut une influence particulière. L'exposition montre l'importance de cette pratique d'atelier, laboratoire foisonnant d'idées et de formation, typique de la Renaissance italienne. Cette rétrospective exceptionnelle présente Botticelli dans son rôle de créateur, mais également d'entrepreneur et de formateur malgré la part de mystère qui entoure toujours sa

La Naissance de Vénus, 1485, Galerie des Offices, Florence

vie et l'activité de son atelier. La carrière de Botticelli, devenu l'un des plus grands artistes de Florence, témoigne du rayonnement et des changements profonds qui transforment la cité sous les Médicis. En suivant un ordre chronologique et thématique, le parcours illustre le développement stylistique personnel de Botticelli, les liens entre son œuvre et la culture de son temps, ainsi que l'influence qu'il a lui-même exercée sur les artistes florentins du Quattrocento. L'exposition bénéficie de prêts d'institutions prestigieuses.

Nous présentons, tout d'abord, La Renaissance, période durant laquelle s'est manifesté le génie créateur de Sandro Botticelli et dont il fut l'un des principaux protagonistes. Ensuite nous mettons en exergue les points marquants de sa vie et de son œuvre. Enfin, nous analysons deux de ses œuvres majeures: "La Naissance de Vénus" & "Le Printemps", considérées parmi les plus célèbres de l'histoire de la peinture. Exposées à la Galerie des Offices à Florence, elles n'ont pas pu faire le voyage jusqu'à Paris.

La Renaissance (1420 – 1610)

La Renaissance est un mouvement culturel qui commence en Italie au début du XVe siècle. C'est une période de deux siècles au cours de laquelle l'Europe connaît de grands progrès dans les domaines artistiques, culturels, scientifiques et techniques, ainsi que de profonds changements en matière de politique, d'économie et de religion. Après les huit siècles d'obscurantisme qui suivirent l'effondrement de l'Empire romain d'Occident en 476 apr. J.-C., l'Europe occidentale va émerger grâce à des formes de culture, de gouvernement et de pensée s'inspirant de l'Antiquité grecque et latine. La chute de Constantinople sous la puissance ottomane, en 1453, marque la fin de l'Empire romain d'Orient et pose un jalon historique, celui de la fin du Moyen Âge. Après cette chute, de nombreux savants, lettrés et artistes byzantins s'exilent en Italie.

Ils apportent avec eux des manuscrits grecs et latins et génèrent en Occident une nouvelle vision du monde où l'on redécouvre l'Antiquité gréco-latine. Les artistes et les érudits veulent rompre avec la conception médiévale tournée vers Dieu et place l'homme et la nature au centre de toute chose. L'artiste est un intellectuel et un humaniste qui apporte une contribution aux progrès des sciences. Les génies de la Renaissance: Sandro Botticelli (1445-1510), Léonard de Vinci (1452-1519), Michel-Ange (1475-1564) et Raphaël (1483-1520) cherchent à représenter l'idéal universel de l'homme qui aspire à diversifier ses connaissances et à s'épanouir intellectuellement. L'Italie est un échiquier politique disputé durant la Renaissance. Le pays est morcelé en une multiplicité changeante d'états et de cités états indépendants, divisé par les luttes entre seigneurs rivaux et condottieri à la recherche de terres et de richesses, écartelé entre les menées françaises, espagnoles, allemandes, mais aussi papales. La Renaissance italienne prend racine en Toscane, notamment à Florence, l'une des cités les plus florissantes d'Europe et un véritable vivier d'artistes. Les humanistes et les artistes sont encouragés à s'épanouir sous le parrainage des riches princes italiens qui acceptent volontiers de jouer le rôle de mécènes: les Médicis à Florence, les Sforza à Milan etc. Florence est dirigée par une grande famille de mécènes, les Médicis, qui en soutenant des humanistes comme Marsile Ficin, Pic de la Mirandole et Ange Politien et des peintres novateurs, comme Paolo Uccello, Piero della Francesca, Filippo Lippi, Luca della Robbia, Verrocchio ou Botticelli, en ont fait le foyer de la Renaissance. Rappelons que la maison des Médicis, joua un rôle important au cours de la Renaissance et donna à la France deux reines emblématiques Catherine de Médicis, épouse du roi Henri II de France et Marie de Médicis épouse d'Henri IV. Puis le mouvement s'étend à Venise avant de s'installer à Rome, la ville papale, qui devient le centre artistique de la Renaissance. Des projets d'envergure, comme la construction de la cathédrale Saint-Pierre de Rome, voient le jour. Vers la fin du XVe

importante, peinte pour la chapelle funéraire de Gasparre del Lama à Santa Maria Novella, aujourd'hui conservée au Galerie degli Uffizi (Cf. reproduction ci-jointe). L'Adoration des mages, est un thème iconographique chrétien d'un épisode de la vie du Christ (Cf. l'Évangile selon St. Matthieu 2, 1-12). Dans cette toile, Botticelli insère les portraits des membres de la famille de Médicis. On reconnaît ainsi Laurent de Médicis, surnommé Laurent le Magnifique (1449-1492), accompagné de son grand-père Cosme, de son père Pierre et de son frère Julien. Le peintre y insère également son portrait que l'on peut remarquer dans le visage du jeune homme au manteau jaune, à l'extrémité droite. La peinture constitue une justification exceptionnelle de la principauté des Médicis sur Florence avec la représentation des principaux membres de la famille sous les traits des mages et des spectateurs. Giorgio Vasari (1511-1574), un peintre, architecte et écrivain toscan, loua cette peinture pour la grande qualité de ses portraits, dans son recueil biographique *Les Vies des meilleurs peintres...* Avec une subtilité naturaliste nouvelle à Florence, Botticelli a excellé dans l'art du portrait. Au-delà du visage, c'est l'âme même de ses modèles qu'il révèle. La caractéristique la plus originale de ses productions dans le domaine du portrait tient à sa faculté à imprimer à ses modèles - à travers leur pose, leur regard adressé directement au spectateur et leur attitude - un charisme communicatif inédit. Sur le fondement de ces principes d'une simplicité apparente, mais exigeant une élaboration visuelle d'une extrême complexité et bien en accord avec les recherches les plus avancées d'autres portraitistes italiens de l'époque, Botticelli donna naissance, au cours des années 1480 et 1490, à des œuvres profondes, intenses et des plus novatrices. Dans le cercle de la famille de Médicis, Botticelli fréquente notamment les humanistes comme Marsile Ficin, Pic de la Mirandole et Ange Politien. Tous les trois étudient les textes anciens: redécouvrant Platon, Plotin ou la mystique juive, ils en publient traductions et exégèses. Entremêlant philosophie, poésie et théologie, ils cherchent à concilier pensée platonicienne et dogme chrétien. Rappelons que Marsile Ficin (1433-1499) fut "l'animateur" de l'Académie néoplatonicienne de la Villa Médicéenne de Careggi fondée en 1459 par Cosme de Médicis (Cosme l'Ancien, 1389-1464) en hommage à celle que Platon avait fondée en 387 av. J.-C. Installé, en 1462, à Careggi, Marsile Ficin commença de traduire Platon avec l'aide d'une assemblée de savants. Il commenta Le Banquet de Platon (1469), écrit une Théologie platonicienne (1482), traduisit en latin Platon (1484) et Plotin (1486). L'Académie disparut en 1521. Ce syncrétisme néoplatonicien, qui heurte parfois la papauté sert de source à la peinture de l'époque. Pour ces philosophes, la réalité est vue comme la combinaison de deux grands principes, le divin d'un côté et la matière inerte de l'autre; l'homme occupe ainsi une place privilégiée dans le monde car, par la raison, il peut accéder à la contemplation du divin, mais il peut aussi se replier aux niveaux les plus bas de sa condition s'il n'est guidé que par la matérialité de ses propres instincts. Dans le système néoplatonicien, les thèmes de la beauté et de l'amour deviennent centraux parce que l'homme, poussé par l'amour, peut s'élever du royaume inférieur de la matière vers le domaine supérieur de l'esprit. La mythologie est entièrement réhabilitée et on lui attribue le même rang que les thèmes des sujets sacrés; Vénus, la déesse la plus pécheresse de l'Olympe païen, est totalement réinterprétée par les philosophes néoplatoniciens et devient l'un des sujets les plus fréquemment représentés par les artistes selon une double typologie: la Vénus céleste, symbole de l'amour spirituel qui pousse l'homme vers l'ascèse, et la Vénus terrestre, symbole de l'instinct et de la passion qui le font tomber. Botticelli, ami des philosophes néoplatoniciens, a pleinement accepté leurs idées et réussit à rendre visible la beauté qu'ils théorisaient, avec son interprétation personnelle au caractère mélancolique et contemplatif. Ses peintures révèlent sa manière d'appropriation subtile de la culture humaniste. Ses œuvres font référence aux personnages mythologiques antiques et bibliques. Il inaugure un nouveau genre pictural, l'allégorie mythologique, genre illustré notamment dans ses chefs d'œuvres: *La Naissance de Vénus*, *le Printemps*, *la Calomnie d'Apelle*, *Saint Sébastien*, *Pallas et le Centaure*, *La Nativité mystique*, *Le Retour de Judith à Béthulie* et *Le Jugement de Paris*. Botticelli fait montre d'une grande psychologie, il peint comme Praxitèle sculptait, c'est-à-dire dans l'idéal. Il choisit d'exalter la grâce, c'est-à-dire l'élégance intellectuelle et

BOTTICELLI

Artiste et Designer (1445-1510)

L'exposition au musée Jacquemart-André Paris 10 septembre 2021 - 24 janvier 2022

la représentation exquise des sentiments. Ses œuvres les plus célèbres se caractérisent par un lyrisme intense. Le symbolisme de la conception néoplatonicienne de la domination du monde supérieur de l'intellect sur les forces telluriques apparaît notamment dans son tableau Pallas et le Centaure (Cf. reproduction ci-jointe). Laurent le Magnifique confie à Botticelli la réalisation d'une allégorie célébrant l'habileté politique du duc. L'artiste livre à son mécène Pallas domptant le Centaure, œuvre magistrale et équilibrée. La déesse de la sagesse Pallas (Minerve/Athéna), qui tient une hallebarde, maîtrise et apaise la force "impulsive" de l'animal fabuleux. Notons que la déesse Minerve, figure tutélaire des Médicis, apparaît dans plusieurs œuvres commandées à Botticelli par ses riches patrons. L'esprit philosophique qui semble envelopper toutes les œuvres de Botticelli dans la première moitié des années 1480 s'étend également à celles de nature religieuse; en est un exemple significatif, le tondo (peinture ronde) avec la Madone du Magnificat, l'une des plus belles de Botticelli réalisée en 1481 (Cf. reproduction ci-jointe)... Botticelli a largement contribué à la mode du tondo, qui constitue un élément privilégié du décor domestique à la Renaissance. Ce tondo est une composition vibrante et harmonieuse d'une madone éblouissante. Le tableau représente la Vierge et l'Enfant entourés de cinq anges, dont deux tiennent la couronne au-dessus de la tête de Marie. La Vierge est au centre, richement vêtue, la tête couverte de voiles transparents et d'étoffes précieuses, ses cheveux blonds entrelacés, une écharpe nouée sur sa poitrine; le nom donné au tableau dérive du mot "Magnificat" qui apparaît sur un livre tenu par deux anges, habillés comme des pages, qui offrent à la Vierge un encier. L'Enfant Jésus guide la main de sa mère tenant une plume pour écrire le texte du Magnificat. Il s'agit de la prière de gratitude de Marie à l'égard du Seigneur. (Ref. L'Évangile selon St. Luc 1, 46-55). "Magnificat anima mea Dominum"... (Mon âme loue le Seigneur...). De leurs autres mains, Marie et Jésus Enfant tiennent une grenade, rouge, symbole de la Passion...

Au sommet de sa gloire et de sa carrière, Botticelli est appelé à Rome en 1481 par le pape Sixte IV, accompagné par Cosimo Rosselli, Domenico Ghirlandaio et Le Pérugin afin de réaliser les fresques murales de la Chapelle Sixtine illustrant les vies de Jésus et de Moïse. Botticelli y peint trois fresques: *Les Épreuves de*

Moïse, la Punition des lévites rebelles et la Tentation du Christ. La rivalité qui existe entre le pape et les Médicis, ses mécènes, fait que le talent de Botticelli n'est pas apprécié à sa juste valeur à Rome. À son retour à Florence, en 1482, il s'attache à exécuter de nouvelles commandes médicéennes. Le raffinement de la ligne et la sensibilité intellectuelle de Botticelli attestent que l'artiste a trouvé un langage totalement personnel. Le style de Botticelli connaît plusieurs évolutions au fil du temps, mais de la synthèse des enseignements reçus de ses maîtres (Filippo Lippi, Andrea del Verrocchio et Antonio del Pollaiuolo), il réalise l'expression originale et autonome de son propre style. Celui-ci se caractérise par la physionomie particulière des personnages, à la beauté intemporelle voilée de mélancolie, par un grand intérêt réservé à la figure humaine par rapport aux arrière-plans et à l'environnement. Une forme subtile d'une musicalité rêveuse et enchanteuse transparaît au travers des allégories exécutées pour les Médicis. Le mouvement est essentiel au monde de Botticelli. Nerveux et imprévu, il fait ondoyer la figure humaine ou parfois la tourmente selon le caprice du peintre. Sa description anatomique retient des silhouettes étirées, tout en courbes, gracieuses. L'œuvre de Botticelli reflète le style précieux de la cour de Florence au début de la Renaissance, comme en témoignent tout particulièrement ses personnages féminins et ses paysages et scènes mythologiques. Son goût pour le raffinement de l'exécution et pour la transparence du coloris, qui semble pénétré d'une lumière cristalline, se rencontre tout au long de sa carrière. Botticelli laisse également une production remarquable de dessins. Il s'agit souvent d'œuvres préparatoires à la peinture, mais certains constituent des œuvres indépendantes. Les plus célèbres sont les dessins illustrant la Divine Comédie de Dante Alighieri, réalisés sur parchemin entre 1490 et 1496 pour Lorenzo di Pierfrancesco de Médicis. Vers la fin de sa vie, Botticelli est influencé par les sermons fanatiques du moine dominicain Jérôme Savonarole (1452-1498), anti-humaniste, qui est à l'origine de la dictature théocratique de Florence entre 1494 et 1498. Savonarole organisa un "bûcher des vanités" au cours duquel de nombreux livres et de nombreuses œuvres d'art sont détruits. La mort de son protecteur Laurent de Médicis en 1492, suivi en 1498 de l'exécution de Savonarole (pendu et brûlé à Florence), déclenche un changement d'orientation du peintre. Ainsi, il abandonne ses inspirations allégorique et mythologique (qui avaient eu tant de succès auprès de la cour des Médicis) et ne réalise dorénavant plus que des peintures religieuses. Dès les années 1490, les peintures religieuses de Botticelli sont empreintes de dolorisme, de piété ascétique. Réf. *Le Couronnement de la Vierge*, 1492 (Florence, Musée des Offices), *La Lamentation sur le Christ mort*, 1495 (Munich, Alte Pinakothek) et *La Nativité mystique*, 1501 (Londres, National Gallery), toiles considérées comme les derniers chefs-d'œuvre de

Le Printemps (La Primavera), 1478-1482, Galerie des Offices, Florence

Autoportrait, détail issu de L'Adoration des mages, 1475, Galerie des Offices, Florence

l'artiste précédant une longue période d'inactivité avant sa mort. Dans son recueil biographique "Les Vies des meilleurs peintres...", Giorgio Vasari (1511-1574), décrit de manière sombre la fin de vie de Botticelli, récit contesté par d'autres historiens de l'art. Selon Vasari, l'artiste serait tombé dans la pauvreté, sans autre secours que l'aide des Médicis. Botticelli meurt presque dans l'indifférence, à Florence, en 1510, supplanté par Michel-Ange et Raphaël. Il fut enterré au cimetière de l'église des Ognissanti. Sa peinture, déjà démodée, va tomber dans l'oubli. C'est au XIXe siècle qu'elle retrouvera la place qu'elle mérite. Il faudra attendre près de trois siècles pour voir son œuvre peinte redécouverte et justement célébrée. Il est salué, notamment par les Préraphaélites (1848) pour son génie de la composition, pour la qualité de son trait et la constante plasticité des personnages qu'il fait entrer dans son cadre comme des acteurs d'un théâtre.

Chefs-d'œuvre: La Naissance de Vénus & Le Printemps

Botticelli peint ces œuvres à la demande de Lorenzo di Pierfrancesco de Médicis, cousin de Laurent de Médicis pour sa Villa Medicea di Castello, la résidence de campagne de la branche cadette de la famille Médicis. Les deux tableaux, les plus célèbres allégories profanes qu'il ait exécuté Botticelli, sont des peintures énigmatiques dont l'interprétation a suscité des quantités de théories contradictoires. Ces allégories représentent un idéal de beauté parfaite qui en fait le symbole même de la Renaissance, la célébration en image de cet équilibre raffiné entre le culte du paganisme antique et le mysticisme chrétien, marque de l'âge d'or de la Florence de Médicis. De même, ces allégories évoquent l'amour qui est le ressort de l'âme.

La Madone du Magnificat, 1483-1485, Galerie des Offices, Florence

Vénus incarne l'amour qui anime toute la Création depuis l'origine et de printemps en printemps, préside à la course des mondes et prédit l'éternité. En s'inspirant des poètes antiques (Horace, Ovide ...), l'artiste a inventé une nouvelle image de l'amour. Un amour qui ne passe pas, malgré la disparition des êtres chers. Les deux chefs-d'œuvre sont les bijoux de la Galerie des Offices à Florence comme la Joconde est le joyau du Louvre.

La Naissance de Vénus (Aphrodite en grec)

Selon la mythologie grecque, Aphrodite, déesse de l'Amour et de la Beauté, serait née sous sa forme "Vénus Anadyomène", qui veut dire "sortie de l'écume des flots". Botticelli s'inspire de la belle image de Vénus que le célèbre peintre grec Apelle, qui a vécu au IVe siècle av. J.-C. (peintre préféré d'Alexandre le Grand) avait popularisée dans l'Antiquité. Par étymologie, "aphros" en grec signifie l'écume, faisant allusion à la semence d'Ouranos, dont les organes sexuels tranchés par son fils Cronos sont tombés dans la mer (Cf. Hésiode, La Théogonie). Le sexe mutilé a laissé jaillir une écume blanche, de laquelle a aussitôt surgi une toute jeune femme, qui se dresse nue debout dans la conquête d'un coquillage, porté par des flots. Conformément à la légende, l'artiste nous fait découvrir les mystères de cette Théophanie. Ainsi Vénus est conduite par les vents Zéphyr et Flore jusqu'au rivage de l'île de Cythère, mais comme celle-ci était toute petite, Aphrodite/Vénus s'installa finalement à Paphos, dans l'île de Chypre. Elle est reçue par un personnage féminin, l'une des Heures, fille de Jupiter (Zeus) et de Thémis ou la divinité du printemps qui tente de la couvrir d'un voile rouge parsemé de motifs floraux, pour cacher une nudité déjà bien dissimulée par la déesse elle-même. L'ensemble est animé d'un mouvement de légèreté: les personnages flottent, volent, semblent danser. Le mouvement

splendeur, suscite l'admiration, un indéfinissable enchantement, un ravissement intérieur et une intime félicité dans la contemplation du mystère de la beauté. Pour ce qui est de la beauté, il convient de noter, que Botticelli "néoplatonicien", croyait en l'art comme recreation esthétique de l'univers, comme évocation d'un monde idéal et harmonieux. Ainsi la beauté, forme d'ascension spirituelle, permet à l'homme d'échapper à tous les chagrins de l'existence. Avec son visage de Madone rêveuse et mélancolique, Vénus incarne la puissance pacifiante de l'Amour qui réconcilie l'âme et l'univers. Christianisme et paganisme se mêlent dans ce troublant regard, symbole parfait du néoplatonisme. Loin d'avoir voulu peindre une Venus Erotica, Botticelli a représenté la Venus Humanitas des platoniciens, pour lesquels la contemplation de la beauté donnait aux hommes une image de la perfection divine. La Naissance de Vénus est ainsi le symbole de la transmission de la beauté de l'ordre divin au monde des mortels. La beauté et l'harmonie de l'œuvre contribuent à nous donner l'impression d'une créature infiniment tendre et délicate voguant vers nos rivages comme un don des dieux. Le corps éthere de Vénus, posé sur le coquillage flottant sur la mer, traduirait en image le concept néoplatonicien de la beauté, comprise comme union de l'esprit-idée avec la matière-nature. La figure de la déesse, représentée dans la pose de l'*Aphrodite pudique* est la personnification de la Vénus céleste, symbole de pureté, de simplicité et de beauté. C'est l'un des concepts fondamentaux de l'humanisme néoplatonicien, qui revient également sous divers aspects dans deux autres tableaux de Botticelli réalisés dans la même période: *Pallas (Minerve/Athéna) et le Centaure*, et *Vénus et Mars*.

Le Printemps ou La Primavera

Le Printemps de Sandro Botticelli inaugure, à Florence, un nouveau genre pictural, l'allégorie mythologique. Ce nouveau type de peinture se développe sous l'influence de la pensée néoplatonicienne, qui conjugue références littéraires classiques et syncrétisme entre symboles païens et chrétiens. Peinte vers 1482, cette allégorie du printemps est inspirée de textes antiques (Ovide, Les Métamorphoses), mais certains éléments évoquent l'iconographie chrétienne. Le tableau réunit neuf figures: Vénus et Cupidon, le dieu des vents Zéphyr, la nymphe Chloris, Flore, les Trois Grâces et Mercure. Vénus, la déesse de l'Amour, se tient au milieu d'un jardin paradisiaque parsemé de fleurs printanières. Son fils, Cupidon est prêt à décocher ses flèches. Sur la section droite de la peinture, le vent Zéphyr poursuit la nymphe Chloris et, en l'épousant, lui accorde le pouvoir de faire germer les fleurs. En un surprenant dédoublement, la nymphe Chloris, se transformer en Flore, déesse des fleurs. Un jet de fleurs sort de la bouche de Chloris au moment de sa métamorphose. A gauche, se trouvent les Trois Grâces, les filles de Zeus (qui accompagnent traditionnellement Vénus): Aglaé, Euphrosyne et Thalie. Leurs voiles vaporeux créent un jeu raffiné et séduisant de transparences. Puis Mercure, le messager des dieux, symbole de la raison qui chasse les nuages de l'hiver avec son caducée. On peut deviner que l'artiste fait référence ici au verger fabuleux, le jardin des Hespérides. La doctrine affirme l'existence de trois forme d'amour, qui sont clairement illustrées dans le tableau et interprétées par chacun des groupes mythologiques. Le premier niveau d'amour est la passion physique et charnelle, représentée par l'union de Zéphyr et de Chloris. La deuxième forme, plus pure, est l'amour inconditionné. Il est incarné par les trois Grâces. Enfin, Mercure, dieu de l'intellect et de la dissertation philosophique, indique le ciel, évoque ainsi la forme la plus haute et ultime d'amour, l'amour divin. De la sorte, la composition devrait représenter l'ascension de l'amour du monde terrestre (Zéphyr, Chloris et Flore) jusqu'au monde spirituel (Mercure), par l'intermédiaire de Vénus et d'Eros. Cette image, qui symbolise l'amour sensuel et spirituel, est l'expression du raffinement de la Renaissance. Le Printemps célèbre la Renaissance florentine - une renaissance culturelle, politique et économique de la République. Les tableaux allégoriques de Botticelli avaient un but didactique, celui d'encourager la vertu et le goût de la beauté. La signification complexe des allégories profanes de Botticelli est notamment: l'harmonie entre l'homme et le monde réalisée par la victoire de la raison, de l'intelligence et de la beauté sur les forces brutales et sur l'ignorance.

Conclusion

Botticelli est l'un des peintres les plus importants de la Renaissance italienne et de l'histoire de l'art. Artiste prolifique, le maître toscan compte parmi les peintres les plus appréciés de son

Pallas (Minerve) et le Centaure, 1482, Galerie des Offices, Florence

temps. La Renaissance artistique en Italie ravive l'intérêt pour la philosophie et la littérature classiques et prône l'observation de la nature et de l'humanité, ainsi qu'une représentation réaliste des scènes de la vie. Peintre de l'idéal humaniste gardant les yeux fixés sur l'idéal chrétien, Botticelli fut l'un des plus grands maîtres de la Renaissance florentine. Ses chefs-d'œuvre sont comptés parmi les sommets de la peinture européenne. Son œuvre nous plonge dans la vision d'un monde paré d'une poésie fascinante. Comme ses contemporains, Sandro Botticelli a largement puisé dans l'imaginaire mythologique. Il est connu pour ses allégories. Cette présence du mythe et de l'allégorie dans la peinture de Botticelli est sans doute ce qui a le plus contribué à sa réputation de peintre de l'humanisme médiéval. Les grandes allégories profanes peintes pour les Médicis marquent le point culminant de la récupération avisée des mythes, des valeurs, des figures symboliques de l'Antiquité au sein d'une civilisation humaniste où poésie, art, pensée et goût de la vie se fondent en un tout harmonieux.

C'est à l'apogée de sa gloire que le peintre de madones osa entreprendre une série de quatre "mythologies" grand format - des tableaux ayant pour thème des légendes antiques et païennes: *La Naissance de Vénus*, *Le Printemps*, *Vénus et Mars* et *Pallas (Athéna/Minerve) et le Centaure*.

Les tableaux allégoriques de Botticelli avaient un but didactique, celui d'encourager la vertu et le goût de la beauté. La signification complexe des allégories profanes de Botticelli est notamment : l'harmonie entre l'homme et le monde réalisée par la victoire de la raison, de l'intelligence et de la beauté sur les forces brutales et sur l'ignorance.

Les deux premières peintures, représenteraient le Cycle de l'Amour chez Botticelli. Son étude de l'Antiquité gréco-romaine fait partie de ses humanités. Peintre intellectuel dont le public est composé des courtisans d'un haut niveau de culture, il peint de nombreux tableaux sur le mode de la référence à la mythographie hellénique pour en tirer des allusions destinées aux amateurs. De La Naissance de Vénus à l'allégorie du Printemps, en passant par les peintures de la chapelle Sixtine au Vatican, le travail de ce génie artistique a traversé les siècles. Son thème général est la *représentation de la femme*, sur laquelle il porte un regard nouveau tout en la magnifiant. Sandro Botticelli est le peintre qui a créé, et mis au goût du jour, le genre du nu féminin avec ses représentations de la déesse romaine Vénus. Un travail presque révolutionnaire pour l'Italie et l'Europe du XVe siècle.

Évoluant aux côtés de Michel-Ange, Léonard de Vinci ou encore du peintre Raphaël, c'est au cœur d'une ville en pleine ébullition culturelle que Botticelli a créé les œuvres les plus mythiques de cette période. Le génie de Botticelli s'exprima de façon magistrale en peinture, en s'inspirant de la vie culturelle foisonnante de Florence et en incarnant les idéaux de la Renaissance médiévale. Le rayonnement de Botticelli en son temps n'a pas seulement sa source dans le génie d'un style, le savoir-faire d'une virtuose, mais dans le subtil regard que le peintre porte sur le monde, pas seulement le monde visible du profane, mais le monde invisible dans lequel il entre avec grâce et naturel. L'exposition du musée Jacquemart-André illustre la variété de ses champs d'action. Les œuvres de Botticelli sont exposées de nos jours dans les plus grandes institutions du monde: au musée du Louvre à Paris, aux Offices de Florence, au Prado de Madrid, à la National Gallery à Londres, en Allemagne, en Australie, en Russie...

...supusă-i frunza toamnei la ordalii, prin parcuri vechi, cu ruginie zgură; prin mici grădini, azi fără de vitralii; doar crizanteme frigul, vezi, îl fură înobilindu-l cu arome stinse și în petale regăsind culoarea... cu armonii de nostalgie atinse, ce-n suflute ne-au ancorat candoarea... din biblia acestui anotimp – el a descins din fulgerele verii – , iubirea ta va mai primi alt nimb și pe retină, scîncetul tăcerii... **se-mbracă vremea în parfum zeiesc, și doruri vechi pe noi ne primenesc...**

24.09.21

...e pescărușul toamnei un totem, pe-o plajă gri el ciugule tăcerea; feuda sa – furtuna-recviem... pe rugul ei se regăsește miera; la ținta din destin, doar o săgeată; ciștig acolo-i curcubeu trucat ce leagănă un vis într-o covată, speranța invitînd la măritat... culori-inele, zmea de niciunde, poeți doar cu uimirele la bord și evadări din spumele fecunde, semnînd cu veșnicia un acord, ce-l știe doar caseta de mărgean și-un dor ciudat...**cu zîmbetul viclean...**

12.09.21

...un burg, în vis... fîntînilor-s minuni, pe ghizdul lor – profilul tău de fată; perdeaua nopții, iată, mi-o-nceununi cu-o stea-noroc; ea-i taină înspicată, ce mînzul toamnei duce pe-a sa coamă, într-un galop ce taie zarea toată, spre-o dragoste ce nu cunoaște vamă, cînd inima-i de doruri despicată... un spectru, vezi, deschide în retină fereastra, pentru ploaia de cuvinte, ce nu găsește sorții nicio vină, de-a te fi scos iubirii înaintea... tu, zestre-a perlei botezată rouă, candoare-mi dai, cu brațele-amîndouă!

09.09.21

...în vis lăsăm cu toți, în miez de noapte pîrtii-noroc...și, Doamne, cite sînt!... iluzii le culegem, gata coapte, de nu le-ncape faima-ntr-un cuvînt... de-atîta timp odihnă vrea Pămîntul, se-nchipuie un îns la ceaînnărie **acum, că-i toamnă și se-ncruntă vîntul iar norii sînt speranței, nășălie... la pas, pe lîngă mine, trece-un cal, duce în șa o jună concubină; cu zîmbetul, un nestatornic val, ea-i mîine nostalgiiilor regină... e anotimpul – golf pentru tăceri, cu țarm candid eternilor năieri...**

11.09.21

...e-nveșmintată umbra ta în rouă... a mea-i mai tristă, sub al toamnei vînt; îmi șterpue silabele, cînd plouă **și intru cu tăcerea-ntr-un cuvînt; nu las în piclă, azi, nicio idee, portretul tău – etern medalion, surghiunul cărții – sfîntă odisee... copii find noi o numeam șotron; uimirea – fulg pe apele din vise – o cheamă farul altei dimineți, s-ajungă la speranțele proscrise între mesteceni, ce-au crescut răzleți... fulger dresat noi ține-vom în lesă și vremea, ca suava lui metresa...**

03.10.21

acum, că-i toamnă...

NICOLAE CABEL

...ți-e sufletul cabrat și-n astă seară de a furtunii toamnă-nostalgie; din seve-amintiri vei crește iară vîrsta pe care infintu-o știe... s-a dus și ea pe-o aripă albastră, spre-o țară-n care nu există hăuri, doar un poem, în a nuntirii glastră și maci plutind pe îstelate tăuri, din spații unde se mai nasc planete și îngeri cresc, sub al iubirii vînt, iar timpul-prunc, în basme desuete, aleargă mîinii ploii...pe Pămînt... ghergheful serii astăzi ți-i chezaș, că-n gîndul meu tu **ai ales lăcaș...**

04.10.21

...în seară-s pete-ntruna croncînd pe cerul toamnei; **aripați tăciuni** trag după ei al iernilor colind... așa-mi spunea, cîndva, șfioși bătrîni; îmbracă ploi-n mantii de vădană, asemeni frasinii și arțari, pe rînd; pe case și sub nori fără prihană, pe-a vîntului capriccii lunecînd... și-nvăluite-n vechiul lor presimț aduc spre noi o stranie oglindă... vedem în ea norocul, făr-un zîmț, însă-l primim în a uimirii tindă... afară-n ger, doar ele dau de știre, că-n Cosmos, Luna-și caută un mire...

07.10.21

...din herghelia cerului coboară, **cam prin octombrie**, mînzul pămîntean, cu piele-vis și coamă de secară – noroc suav în casa de mirean... se luminează prunci de icoana făpturii lui, cu pasul tremurat; și iapa blîndă, trist, îi lînge rana; ea, viața, la venire, l-a-nsemnat ca zeu mai mic; uimirea lui – divină, lujer de zbor și tain' acuma sînt, mi-aducă, cert, o magică lumină, fiorul evadării spre ce-i sfînt... îi văd, de-acum galopul pur, floriu, în viitor himeric...sînilui...

13.09.21

...cu tine-acum și clipa-mpart la doi, refuz să-mi fie vîrsta astăzi criptă, elita seri-i numai pentru noi; săgeata toamnei e-ntr-un vis înfiptă, spre-a te purta în noapte ca regină **și fruct stelar** ce taina te-a ivit; vezi, timpul nostru n-are nicio vină, că-i dorul vechi, cu remușcări tivit; el singur dă chiar inimii măsură și vatră nouă altui început, cînd scuturăm speranțele de zgură și amintiri să nu adoarmă-n lut... iar noi, pe pluta unui gînd săgrin, vom fi, înspre iubire-un pelerin...

01.09.21

...în aur blînd, cu ruginii blazoane și cu mireasă-toamna la rever, tu faci din amintiri, azi, lampioane și din suspinul verii alt mister... spre mine vii, ca o legendă pură, în veșnicie ne-om învălui; ne va primi eterul, fără ură, și călăuza mea atunci vei fi; pe depărtate tăraturi-alizee, aripa nopții, filfînd, mi-arată cum poți rămîne spectru și femeie și-o stea...ce nu apune niciodată... chiar de-aș rămîne singur pe pămînt, mi-i umbra ta - **ocrotitor descînt...**

01.10.21

...arțarul se-nrudește cu lămîia; în galben pal azi frunzele-și îmbracă, iar norul, leneș, aninat de-o cracă, prin stropi mărunți a-nviorat gutuia... departe, în podgorii, luna nouă araci-n vie nu-i mai recunoaște; purtau ieri struguri, azi tăcerea paște... și au fugit chiar boabele de rouă... un vînt mai zgribulit, grădina mamei de frunze-o fură, spre-al tristeții vad; din crizanteme, iată, traser mai cad petale ce le-așază-n ochiul ramei această toamnă – pictorul sublim – semnînd și azi... **un efemer chilim...**

25.09.12

...pe cer, în noapte, mai scînceau cororii, după ferestre stelele-s – mai triste; și-a strîns chiar vara, pe-ndelete, norii, ducînd cu dînsa vise optimiste... în parcuri, frunze; în grădini doar brume, idile pure-n băncile-licea, croid în toamnă al tăcerii nume din tinerețea – sfîntă epopee, cînd EL și EA – candoare înfinită – duceau la braț, chiar blîndă, veșnicia... în amintirea lor și azi încă palpită **sărutul prim...** ce și-a luat simbria printr-un legat... ascuns într-un poem, oglindă vie-a dorului suprem...

30.09.21

cititorule,
cuvintele cu bold italic
reprezintă titlul poemului

Profesorul pictor Cojocaru Vergil-COVER

- membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, secția pictură, prezintă artiști plastici folosind numai cuvinte laudative și expresii potrivite care să mulțumească și să trezească încrederea fiecăruia în forțele sale creatoare.

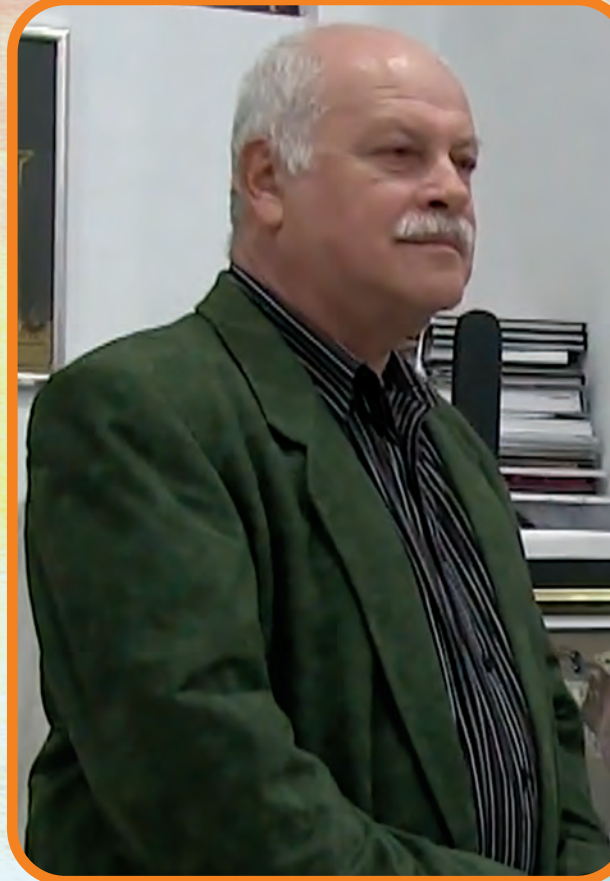
NEAGU MANOLACHE

- un pictor care propagă expresivitatea, armonia, iubirea, speranța

Într-o lume astăzi dominată de pandemia Covid, plină de îndoieli și drumuri închise, arta plastică prin creațiile originale, inspirate din relațiile interumane, neant, gânduri și conexiunea omului cu natura, cu semenii săi, înfrumusețează prezentul. Creațiile artistului plastic **Neagu Manolache** răspund acestor cerințe și reprezintă o nouă dimensiune oferită picturii prin valorile de conținut, de la peisaje, portrete și expresii ale unei lumi dominate de om, natură, hazarde, pitoresc. Este oglinda sufletului său și reprezintă speranță, iubire, necesitatea ocrotirii naturii în care omul trăiește, pentru o lume mai bună. Aceste idei pentru rândurile de față au venit după ce am văzut, examinat, contemplat tablourile pictorului menționat. Tablourile domniei sale reprezintă prezentul ca pe un viitor fermecat, ca un cântec de iubire într-o simfonie cromatică plăcută ochiului, dominată de densitatea

culorilor. Tablourile artistului plastic Neagu Manolache dezvoltă o energie interioară privitorului, benefică, care te face să rămâi mult timp în fața fiecărei creații cu paletă de culori și expresivitate diferite. Pictura artistului plastic are darul de a te strămuta în momentul privirii fiecărui tablou în parte sau în ansamblu într-o lume a universului uman, românesc, unde natura și omul sunt prezentate în armonie, indemnând la iubire pentru aceasta sau pentru semeni, și ne ajută să cunoaștem mai bine lumea în care trăim, lumea din preajma noastră. Aceste aspecte sunt un mesaj al picturii acestui artist care propagă frumosul, speranța, simbioza dintre natură și om. Cromatică, prin culorile folosite, prezintă diversitatea naturii, creațiile acesteia, văzute de artist prin contemplarea realizată în ipostaze diferite. Peisajele sunt inspirate din pelerinajul prin locurile natale, transilvane sau aiurea și sunt într-o formă de culoare care face din creația lui Neagu Manolache o realitate vizibilă ridicată la rangul esențialului, bucuriei de a trăi. În acest sens menționez numai câteva cu această expresivitate, paletă de culori, peisaje realiste și imaginare din creația pictorului: *Lacul Iezer, Retezat, Toamna în pădure, În valea Almașului, Flori de câmp, Valea Zmeilor, Gâlgău, Peisaj cu nori de furtună, Iarna*. Dimensiunea umană este surprinsă în tablouri de o expresivitate deosebită, care te îndeamnă la transcendență, la rolul omului, reprezentat prin Nud, sau reprezentări cum sunt: *Lectură cu ceas și*

trandafiri, Spațiul Uman - creație, În Ploaie, Zorii zilei, La Marea Roșie, Relaxare, Mama, Portret. Ideea acestor serii despre semeni săi, picturi din același loc sau locuri și ore diferite ale zilei, dar și stări sufletești schimbate de aceasta, cât și peisaje, au dus la tratări pe pânză și hârtie cu paletă de culori care dau privitorului entuziasm și dragoste de viață. Combinarea de culori și viziunea artistului sunt dominate de frenezia lucrului în cadrul naturii, de surprindere a luminii, mișcării, personajelor. Toate acestea sunt ceea ce simte artistul în momentul impactului cu realitatea întâlnită. Pământul, cerul, natura, omul, animalele, poveștile se îmbrățișează în bucurie. Întreg universul tablourilor „cântă” frumusețea, armonia, cu o energie pozitivă și expresivitate excepțională, prin paleta de culori, reprezentări, mesaje. Florile, peisajele, expresivitatea personajelor, compozițiile imaginare, abstractul, realizate de autodidactul Neagu Manolache, te fac să te simți în prezența lor într-o arie cromatică estetică aflată într-o mișcare permanentă, cu expresivitate și frumusețe deosebită. Mai mult, în Cadrul Clubului Seniorilor din București, contribuția pictorului Neagu Manolache la Pictura murală de pe Zidul gardului de beton al acestui club de cca 40 m lungime și 2 m înălțime, realizată împreună cu alți seniori este în peisaje, scene imaginare de o expresivitate și frumusețe care încântă trecătorul, privitorul.

Motto:
„Arta, Prietenia și Speranța sunt «aglomerația» în care ne simțim bine când sufletul se află în singurătate!”
(COVER)

În perioada 25 septembrie-17 octombrie 2021, la Galeria Artelor a Centrului Militar Național-București, din b-dul. Regina Elisabeta nr. 22, a fost deschisă Expoziția de pictură semnată **Dragoș Iosif Zipfl**. Membru al Uniunii Arhitecților din România și al Uniunii Artiștilor Plastici, artistul plastic Dragoș Iosif Zipfl a expus în Galeria Artelor o „aglomerație” de tablouri „trebuincioasă” și „căutată” în care sufletul fiecăruia se află în siguranța mult visată și dorită. Am intrat de mai multe ori în expoziția domniei

DRAGOȘ IOSIF ZIPFL

- arhitect pentru care arta picturii, ca țintă finală a virtuții în arta frumosului cromatic, compozițional și desen, este desfătarea artistică a perfecțiunii

sale și, ca într-o taină bine făcătoare spirituală, m-am simțit parcă primit într-un descântec de vindecare, așa putere tămăduitoare au exponatele, minunate picturi ce nu par făcute de mână normală de om. Am fost urmărit, în permanență, de ochiul albastru al lui Dumnezeu. Furat de frumusețea picturilor realizate de artistul plastic Dragoș Iosif Zipfl, repetam: *ochi albastru, ochi albastru tu ești veșnic viu; mai cuprinzător și mare decât orice larg, în privirea ta albastră vreau mereu să fiu, unde relele din lume se-nfurie și se sparg*.

De fiecare dată, în expoziție, m-am simțit un om împlinit fără griji, curat sufletește. Recunosc: m-am simțit parcă aș fi fost acasă cu Dumnezeu într-o viață cromatică, frumoasă, viață care aș fi dorit să nu se sfârșească niciodată. Ușurința pictorului arhitect Dragoș Iosif Zipfl de a-și expune cromatic, compozițional și desen, sentimentele pe pânză, mă duce cu gândul că Dumnezeu mai trimite, din când în când, ingeri cu chip de om pe pământ, nu pentru a se distra, ci pentru a ajuta, a îndruma și a educa pe oameni.

Fiecare artist plastic, fără știrea și voința sa, când pictează, își așterne cromatic pe pânză trăsăturile sufletului său. Artistul plastic Dragoș Iosif Zipfl, fin cunosător al sufletului omenesc, a cuprins în Expoziția din Galeria Artelor, într-o minunată „aglomerare” artistică, toate „minunile” create de Dumnezeu, suflet, trup, minte. Arta sa plastică dă drept sufletului și trupului la viață. Mulțumesc mare maestre că ești! Dacă privești fiecare tablou cu sinceritate și inimă deschisă, ca prin farmec, se ivesc reflecțiuni logice conștiente, ce par a fi niște vulcanice izbucniri de energie, niște spasmodice descărcări, stărnite de inconștientul artistic care, instantaneu, aduc liniște în suflet. La fiecare tablou pictat de artistul plastic Dragoș Iosif Zipfl, fiecare pată de culoare, linie continuă sau întreruptă, dreaptă sau rotundă, cu undulații provocate de descărcări nervoase ale

pictorului, trăiește neconștient minunea de a vedea subita fulgerare a unei revelații, într-un fel fericit.

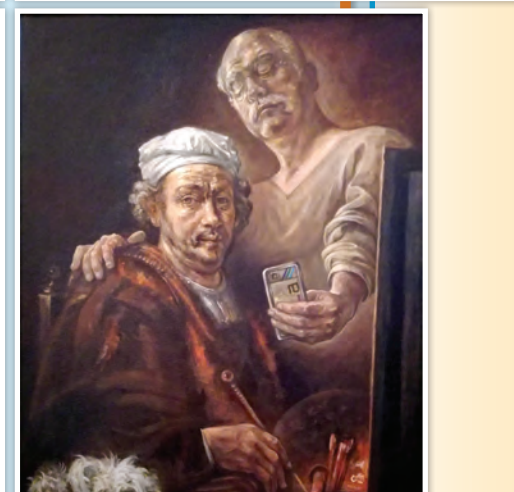
Nu pot găsi cuvintele care să exprime claritatea frumuseții picturilor realizate de către arhitectul pictor Dragoș Iosif Zipfl. Într-o admirație neînfrântă, în mijlocul unei arte plastice slăvită ca o mântuitoare aproape sfântă, resimt acel remarcabil fenomen care te înalță sufletește la înălțimea unei situații cromatice, compoziționale și desen, brand înnobilit de semnătura, pecetea aurită, de mândrie națională, Dragoș Iosif Zipfl.

Personajele pictate de artistul plastic Dragoș Iosif Zipfl indiferent de postura în care se află au la bază forța de simpatie și sugestie a persoanei intruchipate de autor.

Mă întreb dacă îndemânarea, talentul, inteligența și imaginația artistului fac parte din vreo înțelepciune care stă deasupra omului și pe care autorul Dragoș Iosif Zipfl o răspândește cromatic, compozițional și desen în lume, sau este un tratament individual vindecător al sufletelor mult încercate, sau sunt simple fapte cromatice generoase în care artistul creator și publicul iubitor de artă și frumusețe presimt minunate adevăruri psihice, tămăduitoare.

Pictura lui Dragoș Iosif Zipfl o putem numi ca fiind „lux de bogăție cromatică” mărturisitoare, o formă de cunoaștere și afirmare prin care pictorul vorbește colorat despre lumea în mijlocul căreia trăim. Unii cărotasi s-ar grăbi să afirme că pe arta domniei sale aparatul foto ar fi gelos. Așa gândesc „artiștii plastici”, profesori ai unei arte mucegăite și în putrefacție și care nu pot avea șansa de a înțelege un destin plastic cu numele *Dragoș Iosif Zipfl*.

Dragoș Iosif Zipfl a fixat cromatic și fixează și în prezent clipe de înălțare a sufletului, prin imagini în care trăiesc simțiri care au fost bucurii ale inimii pe care le transmite prin arta picturalității tuturor iubitorilor de artă și frumos cu demnitatea artistului care iubește și apreciază viața.

ELIAN BĂCILĂ

„Ambasador” al artei noastre plastice românești

✍️ PICTOR PROFESOR COJOCARU VERGIL-COVER

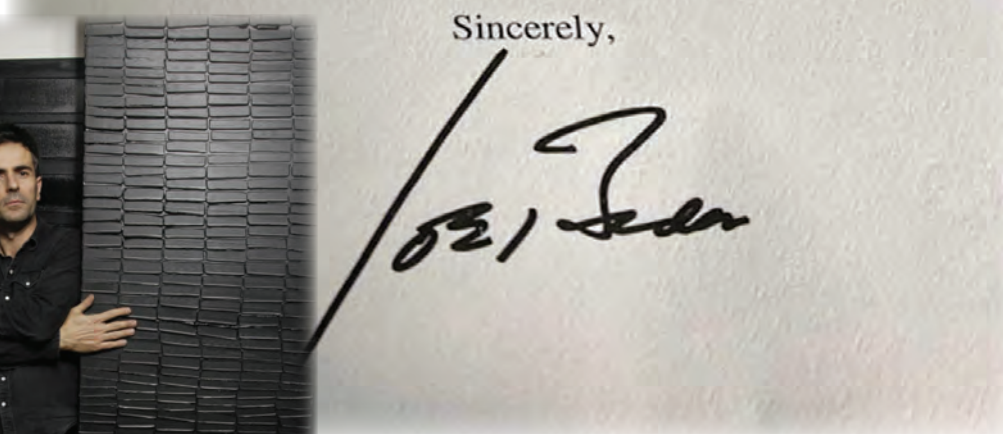
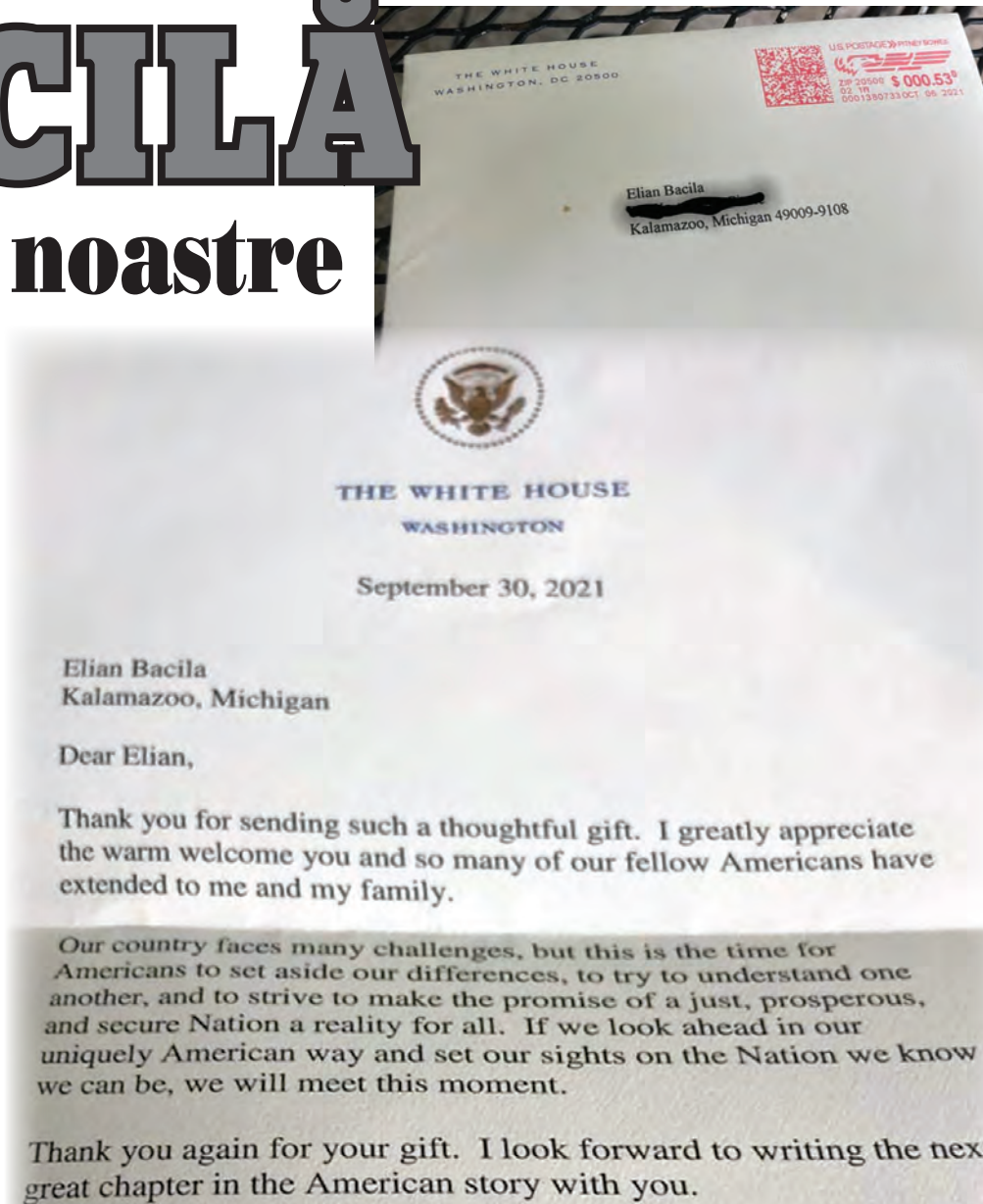
Democrația trebuie să fie dreptul liber al fiecăruia la gândire, exprimare, fapte, activitate și bucuria sinceră pentru acestea toate. În timp ce toate cele de mai sus se petreceau pe mai multe posturi TV, pe postul *Antena 1*, la emisiunea „*Observator*”, de la ora 12:00, miercuri 20 octombrie 2021, ca o fericită clipă a unui fericit destin pentru „neamul nostru românesc”, promotorul unei idei ce ne îndrumă către un progres artistic în artă plastică românească, Pictorul de Negru al României, *Elian Băcilă*, prezenta publicului, într-un interviu TV - scrisoarea și semnătura domnului președinte al SUA, Joe Biden, către artiști, de importanța și colaborarea cât a unei ambasade:

Pictorul de Negru a trimis drept admirație domnului Joe Biden un tablou din colecția sa de picturi numai în ne-

gru. Excelența sa, domnul președinte al SUA, Joe Biden, la rândul Domniei Sale, drept mulțumire și prietenie, îi dă frumosul răspuns în scris și cu semnătură, pictorului nostru. Acest eveniment - cât o ambasadă, unde se simte vibrația sinceră a două personalități, a două țări care se apreciază, se respectă și se susțin. Această întâmplare „fericită” demonstrează cât de mult poate arta și artistul să poarte povara unui destin, a suferințelor, durerilor, visurilor și speranțelor unui popor.

Mulțumesc, dragă Elian, recunoscut și apreciat „Ambasador” al artei noastre plastice românești, al țării noastre pentru o lume întreagă iubitoare de artă, frumos și înțelegere între oameni.

„Trăirea estetică dă starea de vibrație care ne transpune într-un univers mirific, de bine, respect și admirație.”

Moise, Nica și Elian, Chicago, noiembrie 2021

PETROLUL ȘI ROMÂNIA mare

SERIAL
Partea III

(urmare din numărul trecut)
Ar mai trebui spus faptul că germanii, în 1906, s-au concentrat și pe faptul că, în țara lor, în loc de cărbune ar putea găsi petrol. Se stabilește o uniune a producătorilor germani și a rafinoarelor,

dar apartenența la ea e posibilă numai dacă „vor cumpăra sau prelucra petrol german, 500.000 kg./an”. Totodată se dă o lege care oprește căutarea de cărbuni ceea ce face ca societățile comerciale care activau în acest domeniu își schimbă obiectivele. Astfel pornesc în căutarea de petrol. Una dintre companii, urmând exemplul celor mari, se orientează spre România iar „Deutsche Tiefbohractien-gesellschaft” spre Germania. Scopul: „ea lucrează la fuzionarea tuturor societăților de petrol din Alsacia într-o singură societate mare”.

O altă mișcare importantă a capitalului german a avut loc la începutul anului 1912 când „Deutsche Erdol A. G.” preia activele „Disconto Gessellschaft” și „S. Bleichroder” din industria de petrol românească. Acest lucru e privit ca o veste excepțională pentru că „fără a pierde sprijinul atât de puternic al băncilor Disconto Gessellschaft și S. Bleichroder conducerea a trei societăți mari din țară trece asupra unei societăți de importanța Deutsche Erdol A. G. care are mijloace financiare foarte importante”. La Berlin se constituie întreprinderea „Apostolache Roumanische Oelgesellschaft m.b.H” cu un capital de 20.000 mărci din care cumpără terenuri petrolifere la Apostolache și Drajna de Sus, în județul Prahova.

Total investitori
Însumând, în România, în perioada 1860-1916, s-au construit și au activat foarte multe rafinării care, la începuturi, aveau o capacitate de rafinare de până la 10.000 tone/an. Multe dintre ele se dezvoltă, ajung rafinării mijlocii, cele care aveau o capacitate de prelucrare de până la 40.000 tone/an. După 1907 existau cam 60 - 65 de rafinării - mai precis 62 - detașându-se „Steaua Română” din Câmpina, „Aurora” din Băicoi, precum și cele din Ploiești: „Astra Română”, „Româno-Americană”, „Traian” și „Colombia” care prelucrau cam 95% din țițeiul produs în țară. În 1913 în Regatul Român activau 69 de societăți comerciale, cu capital românesc sau străin. După acest criteriu, pe primul loc era tot „Steaua Română” din Câmpina cu un capital evaluat la 50.000.000 franci.

Capacitatea reală de prelucrare a rafinăriilor, în pragul Primului Război Mondial, era, în total, de circa 4.600.000 tone/an. În privința consumului, într-o analiză a berlinezului A. Schropp, din 25 ianuarie 1914, se spune: consumul benzinei în 1913 a fost de 249.106 tone în Germania, circa 300.000 tone în Anglia, iar în Franța de 180.000 tone. E cert, existau foarte multe interese generate de industria românească de petrol! Și foarte mari...

Frontiera de vest și nord-vest a României dezbatută la Trianon
Majoritatea noilor teritorii ale României va fi stabilită prin tratatul cu Ungaria (4 iunie 1920) la Trianon. Conform principiilor de care s-a ținut cont la aceste conferințe de pace, conform situației etnografice, România arăta, în 1919, ca în fotografia alăturată.

Dar să vedem cum s-a trasat granița de vest, în mod concret, la Trianon. Variante pentru trasarea frontierei româno-maghiare propuse la Trianon (1920).

1. Cerută de România în 1916;
2. Propusă de experții englezi;
3. Propusă de experții francezi;
4. Propusă de acad. Gyula Varga în 1912;
5. Propusă de experții americani;
6. Propusă de experții italieni;
7. Propusă de experții sârbi;
8. Propusă de contele Ștefan Bethlen în 1912;
9. Frontiera actuală, fixată la Trianon (1920).

Având la dispoziție toate datele posibile în această problemă consider că cea mai valoroasă concluzie este cea pe care, conform conștiinței lui, o trage fiecare cititor.

Totuși remarc modul în care au trasat frontiera de vest englezii și, apoi, francezii.

Adaug doar mirarea că „dușmanii” maghiari Gyula Varga și Ștefan Bethlen au văzut cu totul altfel decât „prietenii” și aliații sârbi... E de remarcat, așa cum a făcut-o istoricul prof. univ. dr. Ion Calafeteanu, „Documentarul fără pereche al Ungariei”.

Înainte de a încheia acest articol mai e ceva de remarcat despre Imperiul Britanic.

Prima țară care sesizează eficiența mai mare a motoarelor care folosesc petrol, mai precis păcură, la nave, este Anglia. A observat acest lucru datorită faptului că,

pe acolo, a trecut vaporul cu motor Diesel, „Seladia”, care aparținea companiei „East Asiatic Co.”, din Copenhaga.

În mod interesant pentru România, acest vapor „nu arde decât păcură românească și face călătorii între Europa și Bangkok”.

Analizându-se capacitatea tehnică a vasului se constată că acesta poate face o călătorie în jurul pământului fără a trebui să se aprovizioneze cu păcură.

„Iată un avantaj care impresionează spiritul practic al englezului și dacă dreptul de prioritate îl are „Vulcanus”, - nu mai puțin „Seladia” - va rămâne primul care a atras atenția publicului englez asupra marelui viitor al petrolului”.

Urmarea acestui fapt e promptă. Se constată că mai multe societăți au comandat vapoare de acest gen. Cert devine în 1912 că „în Anglia se construiesc 12 vapoare cu motor Diesel, cel mai mic fiind de 4.500 tone iar cel mai mare de 8.000 tone”.

Mai mult, englezii construiesc și 21 de vapoare cu motor Diesel menite a servi ca tancuri pentru transportul petrolului. O altă nuanță, una socială, nu scapă lumii. În revista Monitorul de petrol, se spune că „marea grevă a minerilor din Anglia dă apă la moară industriei petrolului. Atenția multor industriași se îndreaptă acum spre combustibilul lichid cu gândul de a înlocui astfel cărbunele. Cereri multe și insistente de păcură s-au manifestat din toate părțile, așa că cererile pentru aceasta au urcat simțitor”.

Pragmatismul englezilor se implică tot mai mult în acest domeniu. Noutatea aceluia moment e dată de primul lord al amiralității, Winston Churchill, care în Camera Comunelor ține o cuvântare despre care se poate spune că are pentru industria de petrol o însemnată istorică.

În esență Churchill stabilește „definitiv și strălucit importanța covârșitoare a petrolului ca combustibil pentru bastimentele de război” Anglia în relația cu industria română de petrol după primul război mondial

În 1921, în Camera Deputaților, prof. dr. I. N. Anghelescu susține un raport asupra proiectului de lege privind la comerțul produselor de petrol în România. Redau fără nici o intervenție, fără nici o modificare, citatul despre modul în care 4 englezi „s-au asociat, au stabilit un plan pe care l-au urmărit cu perseverență, au investit sute de milioane, au provocat și alimentat revoluții”...

Iar concluzia deputatului român este:

„În această situație se manifestă puterea voinței, prevederii și genialității unui popor superior, prin acțiunea unor oameni reprezentativi ai rasei.”

Și enumeră câteva exemple: Lord Curzon, Sir Marcus Samuel, conducătorul societății „Shell Transport”, Lord Cowdray și Sir John Cadman, profesor la Universitatea din Birmingham.

Concluzie
Cum se vede pe hartă, țările care au trasat granița de vest sunt cele care aveau și investiții importante în industria română de petrol.

Modul în care au trasat granița, în afară de principiul etnic, corespunde matematic cu proporția investițiilor avute în industria română de petrol!

Start în calificările pentru Jocurile Olimpice de Iarnă

După un sezon în care biatloniștii și schiorii noștri au cucerit trofee la Mondialele de role a urmat pregătirea pe zăpadă și pe gheață, ca și colegii lor de la bob, sanie și skeleton. Luna noiembrie a coincis cu startul întrecerilor din cadrul Cupei Mondiale, la finalul căreia vor fi cunoscuți sportivii calificați la Jocurile Olimpice de Iarnă de la Beijing din a doua jumătate a lui februarie 2022.

Biatlonistul George Buta a fost cel mai bun în super sprintul de 7,5 kilometri din cadrul Mondialului de role desfășurat la Nove Mesto na Morave, în Cehia, devansându-i cu 11, respectiv 15,7 secunde pe rusul Iaroslav Kostjukov și pe belgianul Florent Claude, probă cu 30 de participanți, în care a evoluat și Cornel Puchianu. Cornel s-a revanșat la sprintul de 7,5 kilometri, la finele căruia a fost al treilea, la 23 de secunde de cehul Mihal Kremer și 12,9 de slovacul Matej Baloga,

Florin Buta încheind pe locul 10, din 55 de concurenți. La juniori, Marton Eniko a luat argintul la 7,5 kilometri pursuit, fiind devansată cu 31 de secunde de ru-soaica Anastasia Sevchenko, printre cele 36 de biatloniste aflându-se și Andreea Mezdra. Eniko a fost la 0,3 secunde de a treia treaptă a podiumului la 6 kilometri sprint, în urma sloveneii Lena Repinc, probă câștigată de Sevchenko.

A patra medalie, un argint, i-a revenit lui Paul Pepene la 15 kilometri pursuit din cadrul Mondialului de schi fond role de la Val di Fiemme-Italia.

Loturile olimpice de biatlon, schi, sărituri și snowboard au mers apoi în pregătirea pe zăpadă la Idre-Suedia, Moerteler-Austria, Livigno-Italia, Kranje-Slovenia, în Alpii Dolomiți. "Am stabilit priorități, în baza obiectivelor, pentru a asigura participarea sportivilor la competițiile de calificare la Jocurile Olimpice de Iarnă,

precum și a juniorilor, pentru Mondialele, Europenele și FOTE, de anul viitor din Finlanda", ne-a declarat în exclusivitate Puiu Gaspar, secretar general al federației de specialitate. De la care am mai aflat că lupta pentru calificarea olimpică se va da în etapele de Cupa Mondială, care se vor încheia pe 16 ianuarie, cinci zile mai târziu urmând să fie definitive listele pentru participarea la Jocurile Olimpice.

Bobul, sania și skeletonul, pe aceleași coordonate

Opt etape de Cupa Mondială vor avea la dispoziție componenții loturilor olimpice de bob, sanie și skeleton. Ei se vor întrece până la 16 ianuarie 2022, în ordine, la Igle-Innsbruck, Austria, Altenberg,

Winterberg, Germania, din nou Altenberg, Germania, Sigulda, Letonia, Winterberg, St. Moritz, Elveția, etapă care coincide și cu întrecerile continentale. Juniorii vor avea Campionate Mondiale la Igle și Winterberg în ianuarie.

„Cotele de țară în vederea participării la Jocurile Olimpice se vor stabili în funcție de ratingul Federațiilor Internaționale - opt națiuni cu câte un echipaj, la bob 4 persoane, două cu câte trei echipaje, alte șapte cu câte două, zece cu unul, la bob 2 persoane. La sanie se vor califica trei din fiecare națiune, în ordinea clasamentului final al Cupei Mondiale”, ne-a informat Sorina Țicu, secretar general al Federației de Bob-Sanie. Vom reveni în ianuarie cu prezentarea componenței TEAM România pentru Beijing.

Pagină realizată de RADU LEVÂRDĂ

AVOCATUL CASEI

ACCESUL COPIILOR LA JUSTIȚIE (II)

(continuare din numărul trecut)

Direcția generală îndeplinește următoarele atribuții principale: „în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului: 1. întocmește raportul de evaluare inițială a copilului și a familiei acestuia și propune stabilirea unei măsuri de protecție socială; 2. monitorizează trimestrial activitățile de aplicare a hotărârilor de instituire a măsurilor de protecție specială a copilului; 3. identifică și evaluează familiile sau persoanele care pot lua copii în plasament; 4. monitorizează familiile și persoanele care au primit în plasament copii, pe toată durata acestei măsuri; 5. identifică, evaluează și pregătește persoane care pot deveni asistenți maternali profesioniști, în condițiile legii; 6. acordă asistență și sprijin părinților copilului separat de familie, în vederea reintegrării în mediul său familial; 7. reevaluează, cel puțin o dată la 3 luni și ori de câte ori este cazul, împrejurările care au stat la baza stabilirii măsurilor de protecție specială și propune, după caz, menținerea, modificarea sau încetarea acestora; (...); 13. asigură organizarea, administrarea și finanțarea serviciilor sociale destinate prevenirii separării copilului de familie și a celor destinate copilului lipsit temporar sau definitiv de părinți săi, în condițiile legii”.

Direcția de asistență socială este structura specializată în administrarea și acordarea beneficiilor de asistență socială și a serviciilor sociale, cu personalitate juridică, înființată în subordinea consiliilor locale ale municipiilor și orașelor, ca direcție de asistență socială, denumită în continuare

Direcția, cu scopul de a asigura aplicarea politicilor sociale în domeniul protecției copilului, familiei, persoanelor vârstnice, persoanelor cu dizabilități, precum și a altor persoane, grupuri sau comunități aflate în nevoie socială. Serviciile sociale acordate de Direcție destinate protecției și promovării drepturilor copilului sunt cele de prevenire a separării copilului de părinții săi, precum și cele menite să îi sprijine pe aceștia în ceea ce privește creșterea și îngrijirea copilului, inclusiv servicii de consiliere familială, organizate în condițiile legii.

Complementar acordării serviciilor prevăzute mai sus, în domeniul protecției copilului, Direcția: *monitorizează și analizează situația copiilor din unitatea administrativ-teritorială, precum și modul de respectare a drepturilor copiilor, asigurând centralizarea și sintetizarea datelor și a informațiilor relevante, în baza unei fișe de monitorizare aprobate prin ordin al ministrului muncii și justiției sociale; *realizează activitatea de prevenire a separării copilului de familie sa; *identifică și evaluează situațiile care impun acordarea de servicii și/sau beneficii pentru prevenirea separării copilului de familie sa; *elaborează documentația necesară pentru acordarea serviciilor și/sau beneficiilor și le acordă, în condițiile legii; *asigură consilierea și informarea familiilor cu copii în întreținere asupra drepturilor și obligațiilor acestora, asupra drepturilor copilului și asupra serviciilor disponibile pe plan local; *vizitează periodic la domiciliu familiile și copiii care beneficiază de servicii și beneficii și urmăresc modul de utilizare a beneficiilor, precum și familiile care au în îngrijire copii cu părinți plecați la muncă în străinătate; *înaintează propuneri primarului, în cazul în care este necesară luarea unei măsuri de protecție specială, în condițiile legii; *urmărește evoluția dezvoltării copilului și modul în care părinții acestuia își exercită drepturile și își îndeplinesc obligațiile cu privire la copilul care a beneficiat de o măsură de protecție specială și a fost reintegrat în familia sa; *colaborează cu Direcția generală de asistență socială și protecția copilului în domeniul protecției copilului și îi transmite acesteia toate datele și informațiile solicitate din acest domeniu; *urmărește punerea în aplicare a hotărârilor comisiei pentru protecția copilului/instanței de tutelă referitoare la prestarea de către părinții apti de muncă a acțiunilor sau lucrărilor de interes local, pe durata aplicării măsurii de protecție specială etc. Structura organizatorică și numărul de posturi aferent aparatului propriu al Direcției de asistență socială se aprobă de consiliul local.

Compartimentul de asistență socială este structura specializată în administrarea și acordarea beneficiilor de asistență socială și a serviciilor sociale, înființată la nivel de compartiment funcțional în aparatul de specialitate al primarului, cu scopul de a asigura aplicarea politicilor sociale în domeniul protecției copilului, familiei, persoanelor vârstnice, persoanelor cu dizabilități, precum și altor persoane, grupuri sau comunități aflate în nevoie socială. Atribuțiile compartimentelor de asistență socială organizate la nivel de comună sunt similare cu cele organizate la nivel de oraș. Structura organizatorică și numărul de posturi se aprobă prin hotărâre a consiliului local. Se poate observa o partajare a competențelor în materia protecției copilului între structura aflată la nivel județean, unde funcționează managerul de caz al copilului și unde se află, de regulă, dosarul acestuia și structurile locale care au un rol vital în depistarea situațiilor de risc pentru copii (abandon, stare materială precară, copii cu părinți plecați în străinătate), putând acorda consiliere, beneficii sociale dar și activități de prevenție. Dacă în ceea ce privește Direcția generală există o listă minimală cu numărul de angajați (relevant este numărul de asistenți sociali și psihologi), la nivel local nu există o astfel de listă, iar numărul de angajați este lăsat la latitudinea autorităților locale.

În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor. Această normă cu rang constituțional este întregită de Legea nr. 207/2018 de modificare a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și prevede că „Ministerul Public, prin procurori, apără drepturile și interesele legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție, ale dispăruților și ale altor persoane, în condițiile legii”. Prin urmare, rolul procurorului, cu incidență în acest domeniu, este esențial în procedurile judiciare civile care implică grupuri vulnerabile, fie prin prisma minorității, fie prin prisma dizabilității. Rolul său nu este pur decorativ, ci derivă, pe de o parte din Constituție și din lege organică, pe de altă parte din însăși titulatura de magistrat pe care procurorul o poartă în România. Această titulatură își are izvorul în cele două mari atribute legale: a) strânge probe atât în apărare cât și în acuzare; b) veghează la respectarea drepturilor minorilor și interzicțiilor judecătorești.

Avocat VERONICA MUȘAT - BOCȘE Baroul București
0721.47.32.90
0744.84.81.83
cabinetmusat@gmail.com

Din perspectiva interesului superior al copilului înțeles ca o regulă de procedură (așa cum arată Comentariul General din Convenția ONU, aceasta presupune dreptul copilului de a-și exprima liber propriile păreri asupra oricărei probleme care îl privește, precum și de a fi audiat în procedurile prin care trece), legea română, prin art. 29, asigură transpunerea acestui drept, cu următoarele limitări: *art. 29 alin. 1 instituie premisa discernământului, ca validare a opiniei copilului; *deși alin. 2 din art. 29 asigură dreptul copilului de a fi ascultat în orice procedură judiciară sau administrativă care îl privește, teza a doua a acestui articol instituie obligația de ascultare numai pentru copiii care au împlinit 10 ani, lăsând la aprecierea autorității ascultarea copilului cu vârstă mai mică; *în condițiile în care, de altfel, alin. 4 al aceluiași articol prevede faptul că opinia copilului va fi luată în considerare în raport cu vârsta și gradul de maturitate, ar fi fost benefică ascultarea copilului indiferent de vârsta acestuia; *alin. 3 al art. 29 conferă, ca atribut al dreptului de a fi ascultat, posibilitatea copilului de a cere și primi orice informație pertinentă și de a fi informat asupra consecințelor pe care le poate avea opinia sa; prin urmare, copilul cu vârsta mai mică de 10 ani este privat de acest drept; *alin. 5 permite copilului să se ceară să fie ascultat, fără a detalia mecanism concrete de valorizare a acestuia; *în ceea ce privește situația existenței unui conflict de interese, alin. 6 nu desemnează care sunt subiecții acestui potențial conflict, făcând trimitere doar la desemnarea unui curator. Cum întreg art. 29 face referire la ascultarea copilului în procedurile judiciare sau administrative, probabil că legiuitorul a avut în vedere conflictul de interese dintre copil și reprezentantul său legal. Legea nr. 272/2004 operează cu o prezumție relativă a lipsei de discernământ a copilului mai mic de 10 ani, în antiteză cu prevederile Convenției ONU. Instituția curatelei, așa cum este aceasta prevăzută la art. 178 C.civ., nu este aplicabilă minorului, motiv pentru care opinăm că s-a avut în vedere instituția curatelei speciale prevăzute de art. 58 C.pr.civ.

(continuare în numărul viitor)

Editată de
UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI
DIN ROMÂNIA
Președinte onorific DORU DINU GLĂVAN

Director general
NICOLAE VASILE

Redactor șef
RODICA SUBȚIRELU

Redactor șef-adjunct
TEODORA MARIN

Editor coordonator
OVIDIU ZANFIR

Secretar general de redacție
ALEXANDRU ȘTEFAN

MEMBRI FONDATORI:

DORU DINU GLĂVAN (UZPR)

RODICA SUBȚIRELU (UZPR)

MIHAELA RUSU (UZPR)

CLEMENTINA TIMUȘ (UZPR)

ELIZA ROHA

CORINA POPESCU (UZPR)

IOANA UNGUREANU

CLAUDIA MOTEA (UZPR)

NICOLAE CABEL (UCIN)

Consultanță juridică:
av. dr. GEORGE VLAICU

Seniori editori:

Conf. dr. CORNELIU ZEANA (UZPR)

Conf. univ. dr. GABRIEL I. NĂSTASE

CORINA VLAD DIACONESCU (UZPR)

MARIAN DUMITRU (UZPR)

GEORGE CANACHE (UCIN)

ALEXANDRE ANDREI (Paris)

NICOLAE VASILE (UZPR)

COJOCARU VERGIL - COVER (UAPR)

Responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului publicat aparține autorului.
ISSN: 2393-1361

Adresă:

Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România
Bld. General Gheorghe Magheru 28-30,
et. 1, Sector 1, București

Contact:
Tel: 021 317.92.25;
Fax: 021 313.06.72
cronicatimpului@gmail.com
uzprcronicatimpului.wordpress.com
facebook.com/uzp.org.ro/

Tipărit la: Gutenberg SA
Bd. Theodor Pallady, 287, sector 3,
București, 021.345.09.26
gutenberg_sa@yahoo.com

Prin atelierele de creație artistică: Atelierul „Raiul Culoilor” al artistei plastice

Neluța Stăicuț

Pictorul COJOCARU VERGIL - COVER, invitat de artista plastică Neluța Stăicuț, în atelierul de creație artistică „Raiul pământean”, atelierul „Raiul culorilor” în care artista a creat opere de artă plastică, folosind elementele civilizației moderne, aruncate la gunoi, ca nefolosibile, de către minți împruținate ale „gospodinelor” „împuțernice” să nu gândească.

În ziua de 10 octombrie 2021 am fost invitat de către artista plastică Neluța Stăicuț să-i vizitez noul atelier de pictură și să-mi exprim părerea. Din prima clipă am constatat că pentru Neluța Stăicuț o desăvârșită inforenergeticiană „viața este o pictură... desenezi linii cu *speranță*, ștergi greșeli cu *toleranță*, înmoi bine pensula în *răbdare* și colorezi totul cu *iubire*”. Pentru domnia sa viața este o pictură; la rândul ei, pictura este o viață în care întâlnești *speranța*, *toleranța*, *răbdarea* și multă *iubire*. Atelierul domniei sale - cer împodobit cu opere de artă - este un magic și misterios vis, care ajută pe vizitator să urce pe înalte culmi artistice benefice. Fericirea, ca și mulțumirea de sine, este hărăzită omului prin firea lucrurilor, care nu poate fi explicată. Ea trăiește și se dezvoltă în sentimentul general al existenței umane, ca o minune cerească. Din multiplele expoziții ale Neluței Stăicuț am rămas cu profunde emoții pe care cu toții le simțim față de un geniu creator. După ce am ieșit din atelierul înstelat, care m-a nălțat către bolta cerului, am rămas cu credința că venerația nu este un cuvânt imaginar. În atelierul domniei sale, se simte sufletul individual-răzleț al artistei Neluța Stăicuț și mai ales frumusețea nemărginitului suflet cosmic. Ochiul albastru al lui Dumnezeu m-a urmărit însoțindu-mă la fiecare exponat. Atelierul, în întregime, mi-a lăsat convingerea că arta este o minunată și înțeleaptă tămăduitoare; „tămăduire prin spirit”.

Prin mijlocirea atelierului de pictură, brand Neluța Stăicuț, am priceput cum se ivește și se dezvoltă o *idee stranică* într-un personaj artistic, un om și cum depășind personalitatea omului, pătrunde în lume, cum a pătruns în sufletul meu dornic și însetat de artă și cultură și se desfășoară, mai departe, ca un pur fenomen artistic care circulă fizic și psihic, continuu. Arta novatoare a Neluței Stăicuț nu trăiește numai prin modul de înfăptuire, ci datorită conținutului ei în adevăr, frumusețe, sentimente.

Atât în atelier cât și în curtea locuinței doamnei Neluța Stăicuț, judecând că „lumea își are valoarea sa”, sunt întrutotul de acord cu remarca lui Paul Valery: „Numai prin realitățile ei nemijlocit, lumea poate dăinui.” Arta novatoare, brand Neluța Stăicuț nu este numai o problemă frumoasă a realismului optic. Ea devine o expresie fondată pe raporturi raționale între sentimente, logică și adevărurile interioare ale ființei umane, ale omului, despre care scriitorul Maxim Gorki a spus: „omul... ce mândru sună acest cuvânt!” Cu timpul, lucrările lucrările semnate Neluța Stăicuț vor deveni *adevărâte mărturii* ale unei mari personalități ale artei și culturii vremilor în care trăim.

MOTTO:

„Recuperează!
Reciclează! Recreează”
- Neluța Stăicuț artistă
plastică a celor trei R

